

150 lira alan memurların
maaşı 300 lira oldu. - Gazeteler -

Memur — Vur bakalım şuna bir cilâ!..

1959 İKRAMİYE PLÂNIMIZ

50 / 2 MİLYON

APARTMAN DAİRESİ — LİRA PARA İKRAMİYESİ

CEM'AN

4 MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL

SAYI : 360 C.: 14 5 ŞUBAT 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Akbaba 36 yaşında

AKBABA otuz altı yaşına bastı. Okurlarımız arasında henüz bu yaştan uzak olanlar kimbilir ne kadar çoktur.

İlk sayı hazırlanırken İstanbul kurtuluş şenlikleri içindeydi. Dilekçeyi, yalnız uykuları alkışsız geçen Rafet Paşaya vermiş, çıkış izinini ondan almıştım.

Şimdi elimde kalem o uzak geçmişi düşünüyorum:

Mecliste iki grup vardı. İstiklâl Mahkemeleri vardı. İdam vardı. Takrir-i Sükûn Kanunu vardı. Ama, bütün bunlara karşı benim de gençliğim vardı... Yirmi yaşın sınırı içindeydim o zaman!

O günden bugüne yalnız bir şeyden korktum: Haksızlık etmekten, şerefleri, haysiyetleri incitmekten, okuyucunun sevgisine, inanışına lâyık olamamaktan... Ama, Mustafa Kemal'in bugünkü siyasî terbiyeme yakıştıramadığım bir karikatürünü çizdirmekten korkmadım. Ödeneklerine zam isteyen mebuslara, oylamada, el kaldırmak yerine avuç açtırmaktan da korkmadım. Ölenleri rahmet, kalanları hürmetle selâmlamak borcumdur: O heybetli kalpaklar altındaki çatık yüzler gülümsemeyi bilirlerdi!

Otuz altı yıl... Artık daha az çalışacak, daha az yorulacak, daha az üzülecek yaştayım, değil mi?...

Hayır... Her kapı vuruluşta, her telefon çalışta yeni bir kara haber bekliyorum.

Daha dün tonu bin lira olan kâğıdı, şu melez, şu tüylü kâğıdı iki bin yüz elli liraya çıkarmıştılar. Yüzde, yüzonbeş zam!... Şimdi, yeni bir zam daha!... Yüzde on mu? Değil... Yirmi mi? Değil... Yüzde otuz beş!

Dünkü bin liralık kâğıt bugün iki bin yedi yüz lira!...

İzmit fabrikası, nerdeyse derilerimizi yüzüp bize kâğıt diye satacak!

Size bir şey söyliyeyim mi?.. Hapishanelerin demir parmaklıkları arkasındaki meslekdaşlarımızla aramızdaki çile farkı pek azdır!

Evler yıkılıyor... Yollar açılıyor... Milyonlar harcanıyor... Ne o? İstanbul'a medenî bir şehir manzarası vermek istiyoruz.

Medeniyet sadece kaldırım mıdır baylar?...

Şu Hayat mecmuasına bakınız: Bir özel sermaye, bundan çok daha kârlı işler dururken, milyonlarını bu uğurda harcadı, bize Avrupa'yı getirdi.

Bir Varlık Yayınları var. Tek başına bir adam, Türk okuyucusuna, sayısı bine yaklaşan dünya şaheserleri verdi.

Sonra, gurur kadar çirkin olan miskin tevazuu bir yana atıp söyliyeyim: İşte Akbaba: Bile bile bir cesaretle iddia ediyorum, şu kötü mürekkeple, şu eskimiş harfleriyle, şu berbat kâğıdiyle, Fransızların meşhur Le Rire'inden çok üstündür. İngilizlerin Punch'ından çok ince, çok zengindir.

Otuz altı yıl... Reşat Nuri'ler, Ercüment Ekrem'ler, İbrahim Alâaddin'ler, Halil Nihat'lar, Osman Cemal'ler, Mahmut Yesari'ler... Aman Yârabbi, bütün bu toprak olmuş şöhretler Akbaba'nın dünkü yazarları idi!

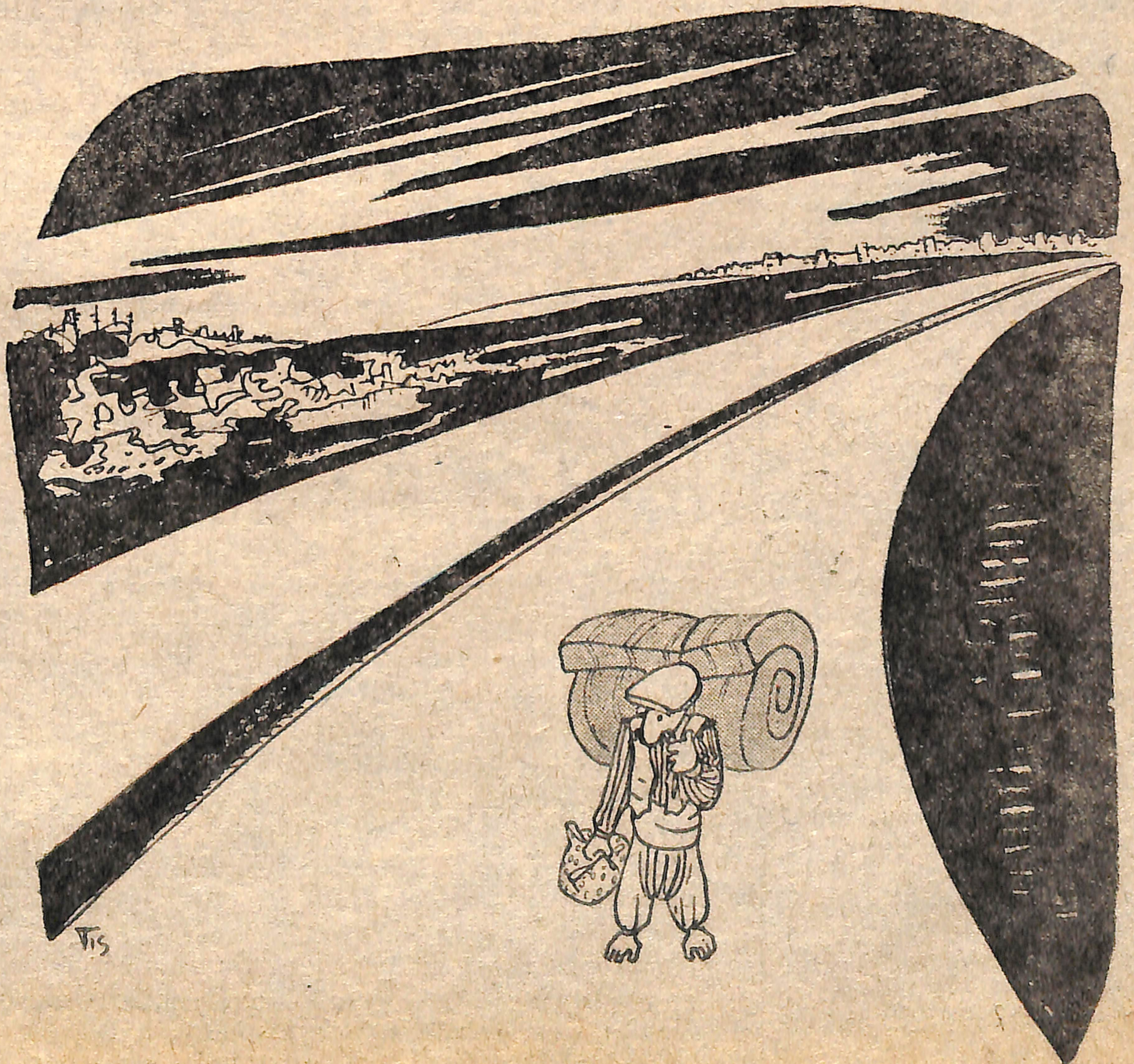
Ya Cemal Nadir?... Ya Ramiz?... Türk karikatürcülüğünün bu iki pîri ilk şöhretlerini Akbaba'da yapmadılar mı?...

Şimdi, tam kadrosu ile dünün, bugünün, hattâ yarının bütün değerleri yine Akbaba'nın kanadları altında...

Hâlâ... Evet hâlâ, hâlâ onun son sayısına, otuz altı yıl önceki ilk sayısına bakan âşık gözlerle bakıyorum...

Ama, elimdeki kaleme artık bir koltuk değneği gibi dayanarak... ve dudaklarımda bir damla gülümseme, gözlerimde iki damla yaşla!

Yusuf Ziya ORTAÇ

VATAN CADDESİNDE BİR VATANDAŞ!

MUHTEŞEM BAR BASILDI!

HER akşam sosyetenin toplandığı Muhteşem Bar, o gece gene tıklım tıklım doluydu. Serenadlar salonunun yeşil kadife divanında Marilyn Sabahat, annesi Kamelya Dosdoğru'nun dizine yatmış, mahmurlaşmış gözlerini Feridundan ayıramıyordu. «Havai» adını taşıyan, üstünde de son derece dekolte resimler bulunan, gök mavisi abajurun altında, Basketçi Turhan, atlet fanilâsiyle uzanmıştı. Dizinde, yarı sarhoş haliyle, Şıkır Şıkır Mediha yatıyordu.

Tanınmış film yıldızlarından Butterfly Hacer, çenesini, büfenin önündeki ayı postunun kafasına yaslamış, daracık siyah saten pantalonuyla yüzü koyun yere uzanmış, gergin kalçalarını da eni konu meydana çıkarmıştı. Nazmi Ceylangil piyanoda hafif gezintiler yapıyor, Danişment Doğanbay da gitarla «Batan gün kana benziyor» üzerine çalışıyordu.

Bar Amerikan'in önünde sosyetenin ünlü donjuanlarından Fuat Cadıoğlu viskisini çekiyor, yanında duran kombinezon müteahhidi Tarık Filiz'e, eğer ikinci kotalarda ithal edilemezse, enişte hediyesi yoluyla memlekete gelecek Cadillac'lar hakkında izahat veriyordu.

«Turuncu palmiyeler» salonundaki İcazetli Ayten, Sebâ Melike'si rolünde, başını Süleyman'ın göğsüne dayamış, kürtaj yaptırmamak için hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Sputnik Ensari, elinde kadehiyle, bütün güzel kadınların etrafında pervane olmuştu. «Şövalyeler kameriyesi» nde Tenisçi Hrant, Nişadır ithalâtçısı Mordohay Bensuza'ya, üç kopye fatura vermemek için ayak direyordu.

«Muhteşem Bar» o gece en keyifli akşamlarından birini yaşıyordu. «Festival Lokal» de, dans almış yürümüştü. Artık asıl hayat belirmiş, hepsi için, yaşamanın lezzetleri yerlerden, duvarlardan fışkırmaya başlamıştı.

Sabaha doğru, alaturka aptesanenin bulunduğu taraftan, korkunç bir şangırtı geldi. Arkasından ayak sesleri, koşuşmalar, biraz sonra da bağırışmalar duyuldu.

Birdenbire «Turuncu palmiyeler» salonundan içeriye, 7-8 kişi girdi. En önden gelen uzun boylu, yakışıklı, gençten biri salonun ortasına kadar yürüyüp:

— Hanımlar, beyler!... dedi. Kimse yerinden kımıldamasın. Ben, Komiser Avni...

Gürültüyü duyup yerinden fırlayan Kamelya Dosdoğru, elini yüreğinin üstüne bastırmış, fenalıklar geçiriyordu:

— Ka ne yapmışızdır ki, barımızı basoorsun?... Burası Artin'in kayfesidir, yoksam ekabir aristokratının eğlence lokalıdır?... Onu ben bilmem bayan... Ortada ne var, ne yok, şimdi görürüz.

Komiser, bir iki adım atıp, «Serenadlar salonu» nun ortasına geldi. Acele acele etrafa göz gezdirdi. Basketçi Turhan ayağa fırladığı halde, Şıkır Şıkır Mediha hiç istifini bozmamıştı. Sarhoş gözlerini aralamıya çalışarak:

— Aaaah aşk... Dünyanın en güzel duygusu aşk... diye mırıldandı. Onsuz yaşanır mı?... Hişşşt beyefendi, onsuz yaşanır mı?... Size soruyorum.

Komiser Avni kaşlarını çattı. Cevap vermedi. Yerde, yüzü koyun yatan üstelik iri kalçalarını daha çok geren Butterfly Hacer'e dönerek:

— Bayan bu hal ne?... dedi.

Öteki, kelimeleri sakız gibi uzatarak konuştu:

— Hangi hal?...

— Baksanıza bir kere... İçi, dışı her tarafı görünüyor! Umumî âdaba aykırı olarak...

— Ben mi?... Ben mi Allahaşkına?... Rica ederim komiser bey, sıcacık salonda, kürk manto ile mi oturacağım?...

— Ama, gösteri yasaktır hanımefendi...

— Siz benim neremi görüyorsunuz?...

— Her tarafınızı...

— Fena bir şey mi?...

— Fena demedik... Gördüklerimize can kurban ama... Olamaz... Kanunen göremeyiz!

Fuat Cadıoğlu atıldı:

— Öyleyse ne diye girdiniz buraya?...

— Gördüklerimi, görünmez hale koymak için ..

— A canım, dışarı çıkın da görmeyin...

— Hayır, sizin de görmeniz doğru değil...

— Neden?...

— Kanun öyle...

Butterfly Hacer yerinden fırladı. Komiserin karşısına gelip:

— Siz herkesin gözüne ne karışırsınız a canım?... dedi.

— Karışırız efendim...

— Karışır mısınız?... Öyleyse karışın bakalım. . İşte hem sağdakini dışarıya çıkarıyorum, hem de soldakini... Buyurun karışın...

— Hanımefendi .. Lûtfen göğüslerinizi içeriye sokun.

— Sokmuyorum.

— Ama o zaman ben sokmak zorunda kalacağım...

— Elinizi bile süremezsiniz.

Hacer'in isyanı, ötekilere de cesaret verdi. Mediha, Kamelya, İcazetli Ayten, Marilyn Sabahat, hepsi birden komiserin karşısına gelip, göğüslerini açtılar.

Sabahat:

— Ne münasebet efendim?... Siz ne karışıyorsunuz?... dedi. İşte hepimiz göğüslerimizi açtık bakalım. Ne yapacaksanız yapın...

— Kapatın göğüslerinizi diyorum...

Kamelya atıldı:

— Ne münasebet ilen kapatacağmışız?... Koskoca yollarda ve cattelerde yürüyen ineklerin, lambur lumbur memelerine karışmoorsun da, bize mi karışıorsun?..

— Siz inek misiniz bayan?..

— Ha, ineklere demokrasi vardır da, Kamelya için demokrasi olamıyacağını deorsun?... Öyle midir?...

— Efendim, kanunen mecburuz. Vazifemizi yapıyoruz. Sokun göğüslerinizi içeriye...

Hep bir ağızdan bağırdılar:

— Sokmuyoruz.

O vakit Komiser Avni, Hacer'in göğsüne elini uzattı. Sol göğsünü avuçlıyarak, blûzun içine yerleştirmiye çalıştı. Kız, hiç sesini çıkarmıyor, üstelik gözlerini hafifçe yumuyor. Kombinezon müteahhidi Tarık Filiz, komiserin yanına geldi:

— Bir dakika, dedi. El süremezsiniz. Çünkü onların dokunulmazlığı var...

— Amma da yaptınız beyefendi... Kordiplomatik mi bu?... Polis vazife ve salâhiyetlerini bana mı öğreteceksiniz...

Tekrar işine devam etti. Bu sefer Hacer'in sağ göğsünü avuçlıyarak blûzun içine yerleştirmiye çalıştı. Hacer'in gözleri iyice yumulmuş, yüzüne tatlı bir hoşnutluk ifadesi gelip yerleşmişti. Onun o halini gören Kamelya da sabırsızlanıyordu:

— Komiser efendi, elini çabuk tut da biz de sıramızı görelim.

Komiser Avni, ileride duran polislerden birine işaret etti:

— Şevki efendi, şu hanımın göğüslerini içeriye soksanıza...

— Sokayım beyim...

Avni, Hacer'den sonra Sabahat'e gitti. Sabahat bu işe dünden razıydı. Komiser onun da göğüslerini kombinezonun içine yerleştirdi. Ayten'e geçti. Ama göğüsü kapatılan, tekrar blûzunu açıyor, tekrar komiserin karşısına geliyordu. Onların her biriyle ayrı ayrı baş edemiyeceğini anlayınca, komiser Avni cebinden kâğıt kalem çıkararak zabıt varakasını tanzim etmiye başladı:

— Toplantı ve gösteri hüküm-

PATLICAN PARTİSİ

Eski Millet Partisi neye kapatılmıştı?... Galiba D. P. lileri kıskandıracak kadar dini politikaya karıştırdığı için!

Sonra, yine o politikacılar, eski partilerinin başına bir (Cumhuriyetçi) ilâve edip yeni partilerini kurdular.

Aradan bir kaç yıl geçti, bu sefer de Köylü Partisiyle birleşti ve adı (Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi) oldu!

Şimdi Alâaddin Tiridoğlu kalkmış:

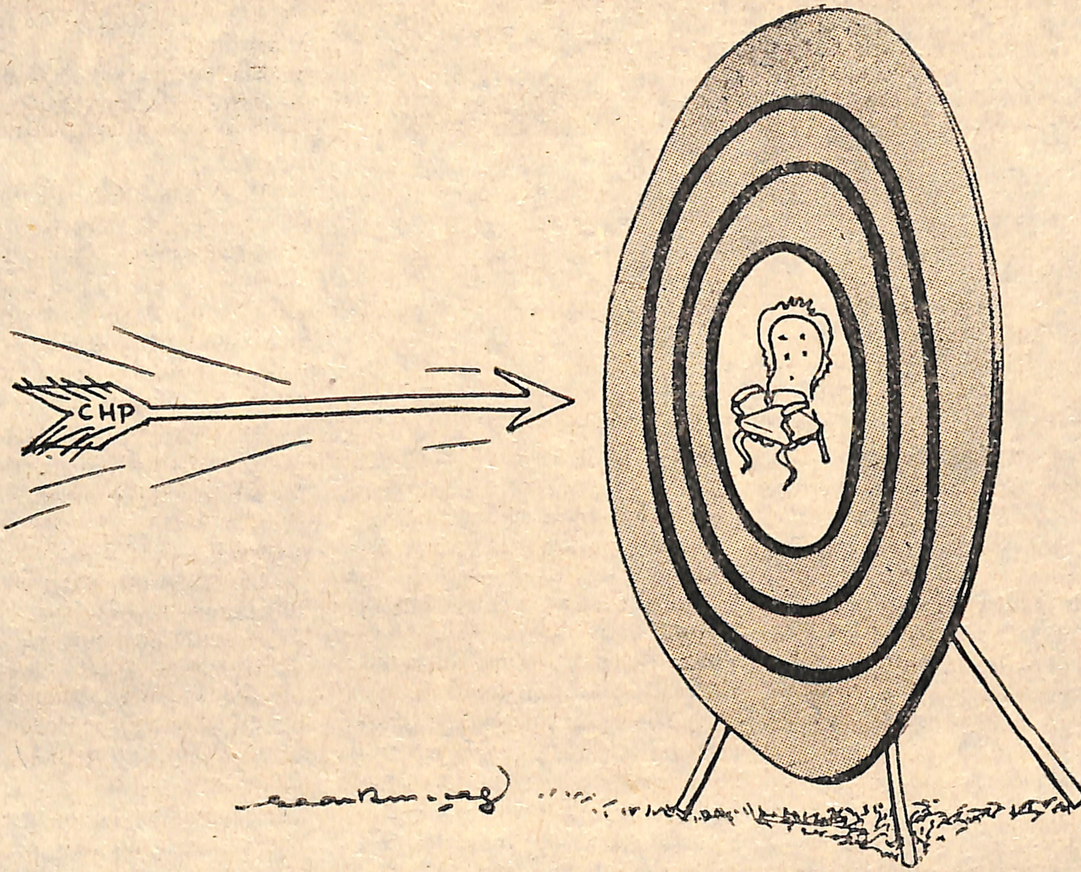
— Hayır, diyor, biz sosyalist partisi olmalıyız!

Demek teklifi çoğunluk kazanırsa bu sefer de partinin ismi (Cumhuriyetçi, Sosyalist, Köylü, Millet Partisi) olacak!

Yoook, İspanyol asılzadeleri gibi bu kadar uzun, bu kadar cafcaflı parti adı olmaz!

Bize kalırsa bu partinin adını kısaca (Patlıcan Partisi) koymalı. Malûm ya, o mübareğin de bayıldısından, beğendisinden tut da kızartmasına, oturtmasına kadar her yemeği olur!

C. H. P. nin ilk hedeflerinden :

YEDİNCİ OK!..

lerine aykırı olarak bu fiilleri icra eden ve kapatılan göğüslerini tekrar açmak suretiyle zabıta kuvvetlerine karşı gelen ve vazifeli zabıta memurlarını heyecana sevketmek suretiyle Devlet otoritesini sarsan ve...

Heyecandan elleri titriyordu. Arkasına döndü:

— Sabri efendi, dedi. Git şu eczaneye de bana, baş dönmesi için biraz Kordial al...

Adnan VELİ

Nah böyle!..

Halk Partisinin kurultayı üzerinde konuşuyorlardı.

D. P. li bir avukat C. H. P. ye şiddetle hücum ediyordu.

Bir arkadaşı:

— Yahu sen bir hukukçu olarak, D. P. nin basın ve insan hakları konuşundaki tutumunu nasıl müdafaa edebiliyorsun?

Avukat hırsla yakasındaki hukuk rozetini yere atıp:

— Nah!... Böyle... dedi...

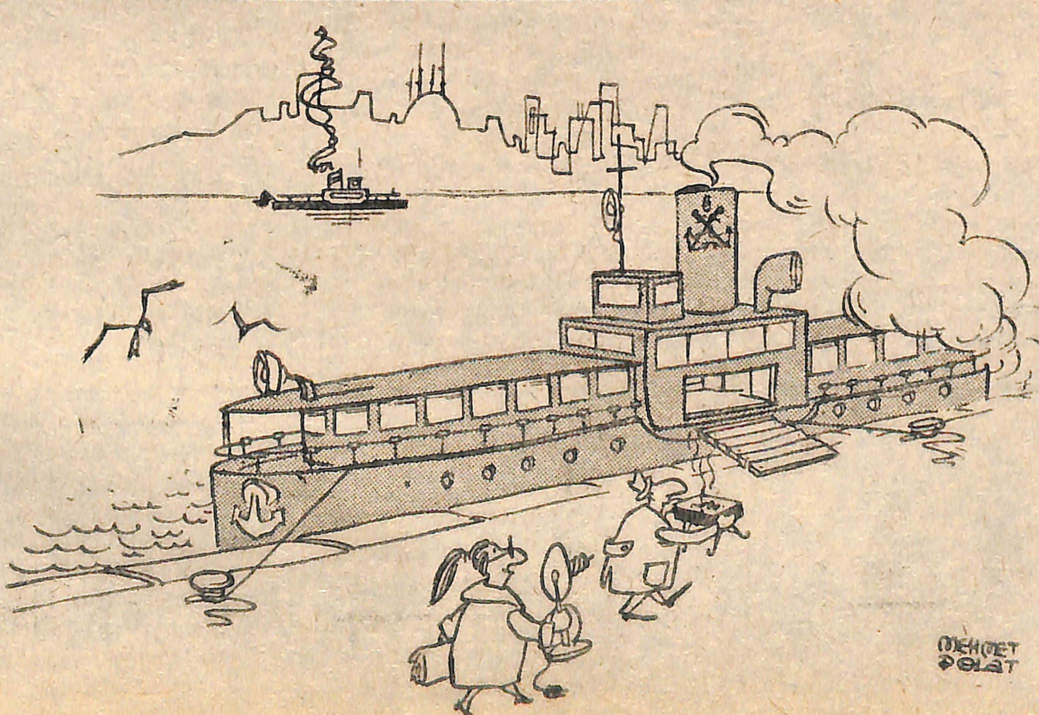
Koalisyon!

Büyük Kulüpte başbaşa vermiş, politika dedikodusu yapıyordular. Doktor Muzaffer Canbolat:

— Haberiniz var mı, dedi, Server Somuncuoğlu, Sebati Ataman, Lütfi Kırdar kabineden çıkacaklarmış!

Cemil Sait Barlas gülümsiyerek sordu:

— Yaaa, koalisyondan vaz mı geçiliyor artık?...

Bazı şehir hatları vapurlarında kaloriferler çalıştırılmıyor!... (Gazeteler)

SUYA ÇİZGİ

YAŞAR ÖZEN

HANGİ TARİHTE?

İktidar yetkililerinden birisi; «Yokluklar geride kalmıştır, artık bundan sonra, şu veya bu maddenin yokluğundan bahsetmek, tarihe karışmıştır.» buyurmuş.

Yokluklardan bahseden, bir sahne sanatkârları kalmıştı, şimdi o da yasak edildiğine göre, yokluklar, gerçekten tarihe karıştı. Ama «Zuhuri tarihine»!

VAY KÖFTEHORLAR

Gazetelerde manşet: «Ankara'ya giden kasap heyeti, eli boş döndü.»

Elbette öyle olacaktı! Ankara'da et nerede? Ankara'ya kurban gerek, onlar kalkmış, Ankara'da kurban arıyor. Ve pek tabiî avuçlarını yalıyorlar.

SONDAN BAŞA

Zafer'in yıldızlara pek meraklı meşhur başyazarı, bir yazısında şöyle diyor:

«Biz, bu aziz ve sabırlı millete yaptığımız hizmetlerin başlangıcındayız.»

Eyvahlar olsun. Yandık desenize.

Şair Eşref'e, Sultan Abdülhamid'in bir oğlu oldu demişler. Sormuş:

— Yaaa, adını ne koydular?

— Ertuğrul!

Eşref:

— Eyvah, demiş, yüze yüze kuyruğuna geldik sanıyorduk, şimdi yeni baştan başlıyoruz?!

DEĞİŞ TOKUŞ

Gazetelerden bir havadis: «İki bekçi karakolda bir vatandaşa cop soktular»

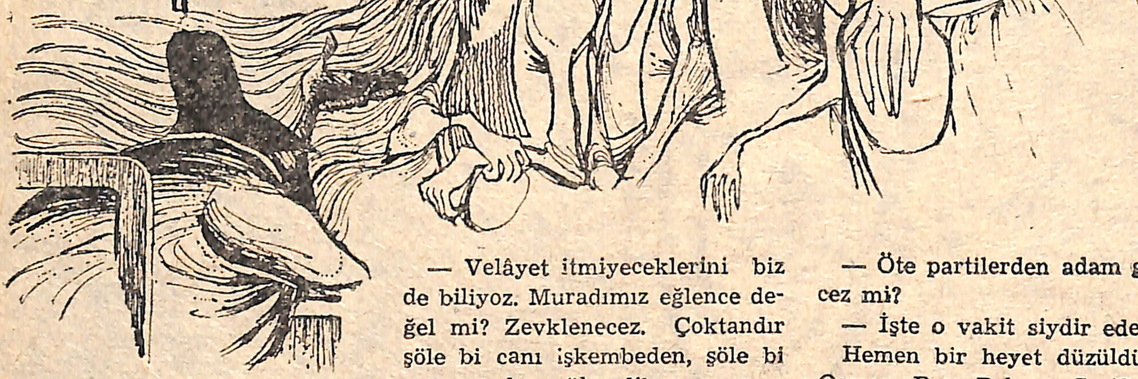
Gene gazetelerden başka bir havadis:

«Bolu C.H.P. kongresinde, muhalefet milletvekilleri, polisler tarafından halkın cop ve dipçiklerle dağıtılmasını tenkid ederek dediler ki: Vatandaşın sevgi ve muhabbetini onların gözlerine sokacağız!»

Sokan sokana, siz onların gözüne vatandaşın sevgisini sokun, onlar da size cop soksunlar.

Vilâyetçilik

YALÇIN KAYA

PARTİ kahvesi, her zamanki uyuşukluğundan sıyrılmıştı. İlçe Başkanı Ali Osman:

— Bundan âlâ eğlence mi olur? Niden bögünedek akıl itmedik?

Rıza Pelvan homurdandı:

— Hep de parasız değel a, çok ucuz. Bi keret Enkaraya gidip gelcez, o gadan.

Şerif Dayı içeri girdi. Kaynaşmayı görünce irkildi:

— Noluyo len size? Bitiniz ganlanıvimiş. Tiyaturacı gızlar mı geldi?

— Ah Şerif Dayı, ah! Biz bi eğlence bulduk ki, tiyatura ot yesin.

— Ni len o? Datlı bi şey mi?

— Çok datlı bi şey.

— Orman mı devireceğniz?

— Ondan da datlı.

— İrbamdaki boğanın önüne inek mi dutacağnız?

— Değel! Daha bi datlı.

— Ondan datlısı mı olur len? Benimle zevkleniyonuz mu?

— Biz velâyetçilik oynayacaz.

Şerif Dayı, dizlerini tutarak peykeye oturdu. Pabuçlarını çıkarıp bağdaş kurarken sordu:

— Velâyetçilik dediğin ni ola? Para basmaca bi oyun mu?

— Bizim kazanın velâyete çevrilmesini isteyecez. Bunun için de bi Enkaraya gidelim diyoz.

— Sizde bi gıymık akıl vasa, Allahın belâsı başıma başıma yağsın? Ülen bizim kazayı velâyet iderler mi? Deli Ömer sizden eyi fikir yörütür.

— Velâyet itmiyeceklerini biz de biliyoz. Muradımız eğlence değel mi? Zevklenecez. Çoktandır şöle bi canı işkembeden, şöle bi garnımızdan gülmedik.

— Nitçeğnizi çıkaramadım be. Deyin de anlayalım.

— Enkarada partinin böyüklerinle gonuşçaz.

— Hadi len! Siydirin gidin derler. Deli mi oldunuz? Sizi böyüklerin yanına salarlar mı?

— Bizim, böyüklerden ni eksiğimiz vaa?

— Dahi ni eksiğiniz olsun? Kendi dilinizle sölüyonuz böyük diye. Biz niyiz? Güççüğüz!... Onların gafası böyüktür, midesi böyüktür, göynü böyüktür.

Ali Osman dikilip boyunu gösterdi:

— Bizim de boyumuz uzun dayı! Ni diyecen bakalım?

— Onların her bi şeyi uzun, Âlosman! Dili uzun, kolu uzun, bacağı uzun! Sen tarlaya gidene gadan, o memleketin en uzak velâyetine gider. İsterse gitmez, dilini orayadek uzatır. Kolunun uzunluğu ilen de, hangi yerde bi kendisine dikilen olursa onu bastırıp kıçüstü oturtur. Olur olmaz adamı parti böyüğü yaparlar mı? Onun ölçüsü, metirosu, gantarı vaa!

— Ni uzatıyon be dayı? Eğlence için dedik a!

— Velâyet olcaz diye umutlanman.

— Yok be dayı! Beş yüz hanelik kazayı velâyet mi yaparlar? Aptal mıyız?

— O zaman ben de gelirin.

— Gel ya!...

— Öte partilerden adam götürcez mi?

— İşte o vakit siydir ederler.

Hemen bir heyet düzüldü: Ali Osman, Rıza Pelvan, Şerif Dayı, Dipsizlerin Ahmet, Kokoz Hasan, Hacının Cafer, Kürdo, Köse Rifat, Viran Mehmet, Oha Durmuş... Heyet Başkanı Ali Osmandı.

Kamburağaç istasyonuna yaylı arabalarla gidildi. Arabalar, defne yaprağiyle bayraklarla donatılmıştı. Kasaba halkı işin matrağındaydı. Arabalar yola çıkarken, arkasından bağırdılar:

— Bu defa velâyetçiliği alın da, gelecek sefere hökümat merkezliğini alırsınız.

Simitçi Hüseyin:

— Benim sarayı Başvekile veririz! diye takıldı.

Macuncu Emin, ona sordu:

— Apteshane olarak kullanılsın diye mi?

Ali Osman, kasabalılara el salladı. Bir buçuk saat sonra istasyondaydılar. Hepsi de bayramlığını giymişti. Trende bir mebusla yolculuk ettiler. Ali Osman, mebusa:

— Beyim, dedi, bizim kaza velâyetliğe lâyık mı? Garnından ni geçiriyorsan onu söyle!

Mebus, göbeğinin üstünde parmaklariyle bir türkünün temposunu tutuyordu. Toparlandı:

— Arkadaşlar, samimî konuşmamı ister misiniz?

— İsterim beyim. Niye istemeyelim?

— Sizin kazayı geçen yıl vilâyet yapacaktık ama, olmadı! Biraz siz işi gevşek tuttunuz, biraz biz...

Şerif Dayı, Ali Osmana usul sesle:

— Bu adam niden bahsediyo? dedi.

Ali Osman, bilmediğini belirtmek için omuzlarını kaldırdı. Mebus sordu:

— Siz hangi kasabadansınız?

— Soruç'tan... dedi Ali Osman.

Şerif Dayı, Ali Osmana usul gın baktı:

— Hani bizim kasaba geçen yıl velâyet olacaktı? Daha ismini bilmiyon kasabanın.

— Bilmemek ayıp değil, öğrenmemek ayıp. Peygamber efendimiz ne demiş? İlım Çinde, bile olsa gidip öğreniniz, demiş.

★

Parti merkezinin kapısı heyetlerle doluydu. Biri Ali Osmana:

— Siz de vilâyet olmak için mi geldiniz? dedi.

— Evet!

— Soruç'tansınız değil mi?

Ali Osman hayret etti:

— Heee! Nirden bildin?

— Bir sizin kasaba kalmıştı müracaat etmedik.

— Siz nirdensiniz?

— Höymüç'ten .. Bizim az bir işimiz kaldı. Gelecek ay vilâyetiz.

— Kasabanız kaç hane?

— Üç yüz yirmi dört.

— Bu kadar hanelik şeyi velâyet yapıyorlar mı?

— İşini becermeye bağlı.

Ali Osman, arkadaşlarını bir kıyıya çekti:

— Kıymatlı hamşerilerim, biz şaka maka dirkene velâyetliği alıp dönecez galba.

Şerif Dayı:

— Öle gözüküyo! dedi. Demin bi armutlan görüştüm: Antepten gelmiş. Bilmem hangi aşirettenmiş. Aşiret, on altı çadırlıkmış. Bak gör elâlem uyuyo mu? Biz beş yüz hanelikkene velâyet olmaya sıkılıyoz da, elin yalellisi on altı çadırına velâyetlik getiriyo.

Ali Osman:

— Bizim yüzümüzde gözümüz vaa! dedi.

— Senin yüzüne gözüne şimdi...

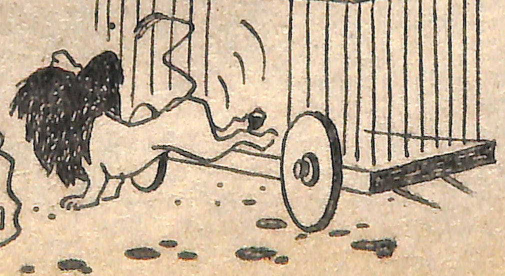
— Yavaş ol Şerif Dayı! Hiç umutlanman, bu iş olmaz diyen, sen değel min?

— Oluyomuş be... Emme şu aşiretin velâyetliğine şaşıyom. Bi gün burda, bi gün orda. İşte bu velâyeti hartaya nasıl çizecekler. Çünküm seyyar.

Bazı gıda maddelerinin fiatları serbest bırakıldı!.. (Gazeteler)

CAFER ZORLU

YAZISIZ

— Onun çizgisini lâstikten yapaalar. Ordan oraya çekmesi kolay olur.

Kendilerine akşam üstü sıra geldi. Lâcivert elbiseli bir bey:

— Hoş geldiniz aziz Soruçlular! diye girişti. Memleketi baştanbaşa saran kalkınma hamlelerinin yanısıra siz de vilâyet olmaya kalkarak bu mesut gidişe ayak, kol, bacak ve parmak uydurmaya çalışıyorsunuz. Biz, sizin parmağınızla göstermiş olduğunuz yoldan bir santim ayrılmış değiliz ve ayrılmıyacağız ve bu, dikenlerden temizlenen ve temizlenmekte olan yolda sizlerle beraber ve mesut olarak ilerliyeceğiz... Yalnız size biraz kırgınız Soruçlular. Reylerinizi pek cimrice verdiniz.

Ali Osman boynunu büktü:

— Nayapım efendim? Oldu bi keret! Gelecek sefere iki rey bile alamazlar.

— Soruç gibi bir kalemizde muhalefetin yirmi iki rey alması ne demek?

— Üzülmeyin beyim. Düzeltiriz.

— Bir kırgınlığımız daha var?

— Aman efendim ,bilmeyerekten bi kusur mu işledik?

— Bilmeyerek olur mu kardeşim? Siz, kasabanızın tarihî, coğrafî, sınaî ve ziraî değerini bilmiyor muydunuz?

Köse Mehmet, Şerif Dayıya:

— Hah, diye fısıldadı, paparayı yiyoruz. Lânk diye velâyetlik istenir mi? Keşke gelmeseydik.

Lâcivertli zat devam etti:

— Kasabanızın taşıdığı değeri biliyorsunuz değil mi? Biliyorsunuz... Eee, bu durumda ne demeye Ankaralara kadar zahmet buyuruyorsunuz? Siz müracaat etmeseniz, Soruç vilâyet olmıyacak mı? Olacak sevgili kardeşlerim. Soruç gibi bir hazine, kaza hüviyetinde kalamaz. Kırgınlığımız bundan ileri gelmektedir. Niçin, neden müracaat ediyorsunuz. Soruç'un buna ihtiyacı var mı? Yazık vallahi!...

Lâcivertli ağlamaya başladı. Enikonu gözyaşı döküyordu. Heyet mensupları birer ikişer dışarıya süzüldüler. Ali Osman, merdivenden inerken gözlerini kuruladı:

— Ülen ayıp ittik be! Koskoca adamı ağlattık. İçim kalktı.

Heyet kasabaya dönünce, vilâyet olma haberinin bombası patladı. Herkes, bu yolculuğun faydalı sona erdiğinde birleşmişti. Ali Osman, meydanda bir nutuk çekti:

— Ülen sevgili Soruçlular! Bizi zaten velâyete çevireceklermiş. Sıkın uçkurları. Şaka dirkene kaka oldu.

Bir ay geçti, iki ay geçti haber yok. Ali Osman, parti merkezine bir yazı gönderdi:

«Parti Genel Umumiyet Mirkezine son derece hürmetle önümü ilikleyerek bildiririm.

Sizi o gün ağlatmakla eyi bi halt karıştırmadığımızı biliyoz. Suçumuzu bağışlan e mi?... Gözünüzden keçi leblebisi gibi yaşlar dökülürkene, ni gadan üzüldüğümüzü tarif itmekten haciz memurluğu duymaktayız.

Biz ni vakit velâyet oluyoz? Haber salın da, bi velâyete niler lâzım ve niler yakışır ise tedarik idelim. Biz katiyen boş durmadık. Genelevlerin yerini hazırladığımızı bildirmekle müfteriyim.

Soruç İlçe Başkanı
Ali Osman Gümbür»

Partiden gelen cevap şöyleydi:

«Sayın Ali Osman Gümbür,

Vilâyet yapmak kolay da, vali bulmak zor. Vali bulmak da kolay da, istenilen evsafta vali bulmak zor. Biz, Soruç vilâyeti için Soruçlu bir vali düşünüyoruz. Yabancı bir vali, sizin dertlerinizi, meselelerinizi bilemez.

Bu durumda yapılacak tek şey kalıyor: İlkokul mezunu Soruçlu bir yavruyu ortaokul ve lisede okuttuktan sonra siyasal bilgilere yollamak... İlkokul mezunu olsun deyişimizin bir sebebi var: Ortaokul ve lise mezunları, aşağı yukarı bizden evvelki partinin iktidarında yetiştikleri için bize ve size yararlı olamazlar.

Böyle yapın işte. Selâmlar...

Selâmettin Karabomba»

Bu tavsiyeye kasabada kızmayan kalmadı. Simitçi Hüseyin hariç. Ali Osman tekrar meydanı boyladı. Tellâl bağırtıp kasabalıyı toplattı.

— Ülen arkadaşlarım! Ortaokul üç, lise üç, fakülte dört yıl! Hepiciği ni ider?

Simitçi Hüseyin, başındaki tablayı yanlatarak:

— On yıl eder Âlosman Ağbi! diye bağırdı. On yıl eder.

— On yıl sonra yapacaklar emme, biz bekleyemeyiz.

— Deli gibi gonuşuyonuz. Bol keseden atmak zor mu len? On yıl sonrayadek onlar iktidarda kalacak mı bakalım? Eyice aptalladınız.

Kasabalı, Simitçiyi susturdu:

— Sen simitlerine, halkalarına bak! O gadan ötme hele!

Kıçına tekme yiyen simitçi, meydandan uzaklaşırken:

— Ülen deli pezevenkler! diye haykırdı. Oyunu ciddiye döktünüz. Şerif Dayı şunlara bi şey söle!

Şerif Dayı da homurdandı:

— Git ülen! Hâlâ gonuşuyon. Bilsen de gonuşsan, yüreğim yanmaz... Aşiretleri bilem velâyet yapıyolar. Sen ni diyon?

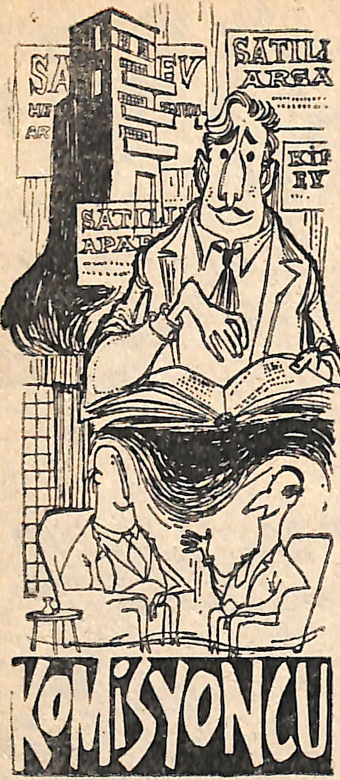
Yalçın KAYA

★

Diyarbakır'da kız yüzünden birkaç liseli bıçaklandı. (Gazeteler)

MÜDÜR

Müdür — Bu nedir?...
Öğrenci — Çakı... Kalem yontmak için!..

SÂRİM Bey'lerle, Mihri Bey'lerin köşkü Kozyatağı'nda yanyanadır. İki köşk de, iki komşuya babalarından, onlara da büyük babalarından kalmıştır. İkisi de «paşazâde» dir. Sârim Bey'in köşkü, altı dönümlük bir bahçenin içindedir. Mihri Bey'lerin köşkü de, bahçesi de komşusununkinden biraz daha küçüktür ama, bakımlıdır. Daha geçen yaz, köşkün damı aktarıldı, yağmur olukları değiştirildi, bütün köşkün dış kaplamasına beyaz yağlı boya çekildi, pancurlar da vişne çürüğüne boyatıldı.

Sârim Bey'in köşkü büyük olmasına büyük ama, bakımsız. On dört odalı köşk... Her gün bir yanı yıkılıyor. Dam akar, kaplamalar çürür, sıvalar dökülür. İçindekiler de, her kış köşkün bir odasını bırakır, daha içerdeki odalara çekilirler.

İki komşu da geniş ailedir. Sârim Bey'in köşkünde on bir, Mihri Bey'in köşkünde sekiz kişi vardır. Gelen giden, kalan, yiyen içen misafirler de cabası...

İki aile birbirleriyle çok iyi geçinirler. Ama zaman zaman da kavga eder, darılırlar. Bu dargınlıklar bir iki ay sürer. Sonra bir gün iki komşu ya evlerinin önünde, ya da yolda birbirlerini görürler. Aralarında hiç, ama hiçbir şey geçmemiş gibi selâmlaşırlar, hal hatır sorarlar.

— Sabah şerifler hayırlar olsun Sârim Bey'ciğim...

— Vay Beyefendiciğim. Allah ömürler versin efendim. Nasılsınız, âfiyettesiniz inşallah?...

— Hamdolsun efendim, duacıyız. Zâtiâliniz nasılsınız efendim?

— Çok şükür. Hanımefendi de, çocuklar da iyiler ya...

— İyiler efendim Teşekkür ederiz. Sizinkiler ne âlemde?

Bu konuşma ayak üstü, beş, on dakika sürer. Yine de beş, on dakikaya sığdırabilmeleri iyidir. İki evde de o kadar çok kimse vardır ki, her birinin karşılıklı nasıl olduğu sorulsa elbet beş, on dakikaya zor sığar.

Dargınlığın üzerinden bir iki ay geçti mi, ikisi de dargınlıkları, neden ve niçin dargın olduklarını unuturlar. Karşılaştıkları zaman, o bana selâm versin, yok ben ona selâm vereyim diye de beklemezler.

Gerçekten de, onların birbirlerine darılmaları için aralarında ne önemli, ne de önemsiz bir şey geçer. Durup dururken, önce Mihri Bey'le Sârim Bey darılırlar, sonra iki aile birbirleriyle konuşmazlar. Bu dargınlığın sebebi hiç belli değilse de ille ikisinden birini suçlu göstermek gerekirse, suçlu Sârim Bey'dir.

Hiç yok yere bahçe kapısını tamir ettirir. Sârim Bey'lerin bahçe kapısı yepyenidir. Mihri Bey'e inat kapıyı tamir ettirir. Oysa Mihri Bey'lerin bahçe kapısı dökülmüş, kala kala iki direk kalmıştır. Kendisi bahçe kapısını tamir ettiremezken Mihri Bey'in yepyeni kapıyı tamiri, Sârim Bey'e dokunur. Kendisini kıskandırsın, ezsin diye bunu yaptığını sanır, alınır. Böylece darılırlar. Ondan sonra birbirleri aleyhine söylemedik söz bırakmazlar. Aradan bir zaman geçer. İki komşu bir yerde karşılaşırlar. Eski dargınlıkları hemen unutup konuşmaya başlarlar. Bu konuşmanın sonu hep şöyle biter:

— Sârim Bey'ciğim, bu akşam bize teşrif eder misiniz? Çoktan beri oturup konuşamadık.

— Rahatsız etmez miyiz?

— Aman efendim, rica ederim. Şeref verirsiniz. Yemeğe buyurun. İki kadeh içeriz. Çocukları da bekliyoruz.

— Hay hay efendim, rahatsız ederiz.

— Memnun oluruz efendim.

O akşam Sârim Bey'ler Mihri Bey'lere gider. Ertesi gece Mihri Bey'ler de Sârim Bey'lere gider. Artık iki köşk sanki bir evmiş gibi hep bir arada yaşarlar. Ama Mihri Bey durup dururken bir dargınlık yaratır. Ne mi yapar? Bir bahçıvan tutar, köşkün bahçesine çimenler, çiçekler ektirir. Sârim Bey'e kalırsa, bahçenin düzenlenecek hiçbir yeri yoktur. Cennet gibi bir yer. Sârim Beyin altı dönüm bahçesini yabani otlar sarmışken, burası bir yangın yerine dönmüşken, komşusunun o güzel bahçe için bir bahçıvan tutması insanlığa sığar mı? Sârim Bey'in parası olmadığını bildiğinden salt onu ezmek için gösteriş yapıyor. İki aile, hiç kavgasız, sessiz sessiz birbirlerine darılırlar.

Aradan yine bir zaman geçer, yine barışırlar; daha doğrusu dargınlıklarını unuturlar. Mihri Bey, ya köşkü boyatır, ya bahçe duvarlarına parmaklık çeker, ya damı aktartır, yani dargınlık çıkaracak bir şey yapar. İki aile darılırlar. Barışırlar, yine darılır, yine barışırlar. Otuz yıldan çok, bu böyle sürüp gider. Ne zamana kadar? En son dargınlıklarına kadar... Bu dargınlıktan sonra iki aile hiçbir zaman birbirleriyle konuşmadılar. Şimdi size bu son dargınlığı anlatacağım.

Sârim Bey, doğrusu, iyi yürekli bir insandır. Kimsenin kötülüğünü, kimseyle dargınlık çıkarmak istemez. Üstelik komşusu Mihri Bey'i de çok sever. Nasıl sevmesin? Bütün çocuklukları, gençlikleri, yaşlılıkları hep bir arada geçmişti. Kopmaz hâtıralarla birbirlerine bağlıydılar. İki köşkün çocukları ellerinde doğup bü yümüştü. İşte bu yüzden Sârim Bey, komşusuyla dargınlıklarına bir son verecekti. Öyle ki, iki aile artık birbirlerine hiç darılmıyacaklardı. Sârim Bey'e göre de bunun bir tek yolu vardı. O da köşkünü Mihri Bey'inki gibi tamir ettirecek, boyatacak, yenileştirecek, bahçesini bir düzene sokacaktı. Ama ne yapsın ki parası yoktu. İki aile arasında hiçbir kızgınlığın çıkmaması için Nişantaşındaki babadan kalma apartımanı satıp, parasiyle bu düşündüklerini yapacaktı. Doğrusu bu, Sârim Bey için büyük bir fedakârlıktı ama, komşu hatırı için o buna katlanacaktı.

Sârim Bey ailesi, emekli maaşı, bir de babadan kalma ev, dükkân, apartıman kiralariyle geçiniyordu. Nişantaşındaki apartımanı satınca aylık gelir azalacaktı ama, hem bunca yıllık komşusuyla aralarında dargınlık, kırgınlık çıkmıyacak, hem de yaz kış oturdukları köşk onarılacaktı. Daha bir kaç yıl bu bakımsızlık sürerse, koca köşk yıkılıp gidecekti.

Sârim Bey bu kararı almak için düşüne düşüne uykusuz geçen bir gecenin sabahında giyindi, pencerenin önüne oturdu. Gözü Mihri Bey'lerin sokak kapısındaydı. Mihri Bey kapıda gözükünce, o da hızla kalkıp aşağı indi, bahçeyi geçti. Bahçe kapısının önünde, iki eski komşu karşılaştılar. İlk konuşan Mihri Bey oldu.

— Vay efendim, sabah şerifler hayırlı olsun. Sârim Bey'ciğim. Şükür görüştürene. Nerelerdesiniz a efendiciğim?...

— Ah efendim, hiç sormayın. Vallahi haklısınız. Affınızı dilerim Ziyaretinizde kusur ettik.

Bütün dargınlıklar unutulmuştu. Sârim Bey komşusunu akşam yemeğine çağırdı. Mihri Bey'ler sevinerek geleceklerdi.

Sârim Bey hemen yola çıktı. Taksim'de büyük bir emlâk komisyoncusuna gitti. Nişantaşı'ndaki apartımanını satmak istediğini söyledi.

— Kaç kat beyefendi?

— Dört. Her katta dört oda, bir salon...

Komisyoncuya istediği bütün bilgileri verdi. Sonra birlikte gidip apartımanı gördüler. Komisyoncu:

— Kaç liraya kadar müşteri bulursak satalım Beyefendi? diye sordu.

Sârim Bey içinden 200 bin lira geçiriyordu. O kadar bile vereceklerini ummuyordu ama, ne o-

— Neye kaçıyorsunuz? İki saattir, «Ah, kocanız ben olsam...» diye lâf atan siz değil miydiniz?..

tur ne olmaz, belki daha çok eder diye:

— Vallahi, apartıman fiyatları hakkında hiç bilgim yok, dedi.

Pahalıya satmak komisyoncunun işine geliyordu. Ne kadar pahalıya satarsa alacağı komisyon da o kadar artacaktı.

— Üç yüz bine satsak, iyi mi? diye sordu.

— İyi... dedi Sârim Bey.

Komisyoncu adresini aldı, Sârim Bey gitti. Yarım saat kadar sonra aynı komisyoncuya Mihri Bey geldi.

— Bir apartıman almak istiyorum, dedi.

— Çok güzel efendim. Nerelerde olsun?

— Osman Bey, Nişantaşı... O civarlar.

— Kaç kat?

— Dört olsa yeter.

— Elimizde istediğiniz gibi bir apartıman var. Hemen şimdi görebiliriz, isterseniz.

— Şimdi vaktim yok. Yarın gelirim, saat dörtte.

Mihri Bey çıktı. Akşam köşküne döndü. Bütün köşktekiler, Sârim Bey'lere misafirliğe gittiler. İki aile de çok sevindi. O gece pek çok şeylerden konuştular; Doğu Almanya ile Batı Almanya'nın birleşmesinden, İstanbul'un taşıt darlığından, hünkârbeğendi için patlıcanın nasıl ezileceğinden, güzel levreğin Boğaz'da hangi mevsimde tutulacağından, her şeyden konuştular. Gece yarısından sonra Mihri Bey'ler ayrılırken, ertesi akşam için Sârim Bey'leri çağırdılar.

Ertesi gün, Sârim Bey, müşteri bulundu mu diye komisyoncuya uğradı. Komisyoncu:

— Bulduk efendim, yarın size neticeyi bildireceğim, dedi.

Sârim Bey umutla komisyoncudan çıktı. O gün saat 16 da Mihri Bey komisyoncuya geldi. Komisyoncuyla gidip Nişantaşındaki apartımanı gördüler. Mihri Bey beğendi.

— Fiyatı nedir? diye sordu.

Pahalı satmak komisyoncunun işine geliyordu. Ne kadar pahalı satarsa alacağı komisyonda o kadar artacaktı.

— Sahibi 350 bin istiyor, dedi.

Mihri Bey bu parayı uygun buldu. Ama daha ucuza alabilmek umuduyla:

— Çok... dedi.

— Bir kere sahibiyle konuşalım efendim. Yarın teşrif edin, neticeyi söylerim.

O gece Sârim Bey'ler Mihri Bey'lere gittiler. Yediler, İçtiler, konuştular. Lâle sovanlarından, gül aşısından, kadınların etek modasından, son para ayarlamasından, iç politikadan, dış politikadan, farelere karşı en tesirli zehirin hangisi olduğundan, her şeyden konuştular. Sârim Bey'ler ayrılırken, ertesi gece için Mihri Bey'leri çağırdılar.

O gün komisyoncuya ilkin Sârim Bey geldi. Daha bir kaç kelime konuşmamışalrdı ki, kâtibi, komisyoncuya göz etti. Komisyoncu:

— Öbür odaya al! dedi.

Öbür odaya alınan Mihri Bey'di. Apartımanı satacak olanla alacak olanın arasında ince bir bir duvar vardı. İkisi de yanyana iki odadaydılar. Komisyoncu önce Sârim Bey'i savdı, sonra Mihri Bey'le konuştu.

1959 da :
— Bak geçen seneki nişanlım geçiyor!..

O gece iki eski komşu Sârim Bey'lerde toplandılar. Yediler, içtiler, konuştular. Gençliğin terbiyesizliğinden, Galatasaray - Fenerbahçe maçından, çöpçünün evlere uğramadığından, Gelincik cıgaralarının bozulduğundan, bir yerli filmden, her şeyden konuştular.

Mihri Bey'ler gece yarısına doğru ayrılırken de ertesi akşam için komşularını çağırdılar.

Bu böylece otuz iki gün sürdü. Sârim Bey de Mihri Bey de her gün Komisyoncuya gidiyorlardı. İkisinin de bir zamanda geldiği oluyordu. O zaman komisyoncu, karşılaşmamaları için onları ayrı odalara alıyordu. Çünkü ikisinin de adreslerini öğrenmiş olduğundan, Kozyatağı'nda komşu köşklerde oturduğunu biliyordu.

Her gece iki aile köşklerden birinde oturup yiyip içip, konuşuyorlardı. Ama her şeyden konuşuyorlardı.

Birbirlerini görmeden, komisyoncunun aracılığıyla Sârim Beyle Mihri Bey anlaşmışlardı. Apartıman 310 bin liraya satılacaktı. Komisyoncu hem alıcıdan, hem satıcıdan yüzde ikişerden 12 bin beş yüz lira alacaktı.

Sârim Bey'le Mihri Bey, ancak Tapu Dairesinde karşılaştılar. Takrir verildi. Paralar ödendi. Sıra komisyoncunun parasını vermeğe geldi. Mihri Bey:

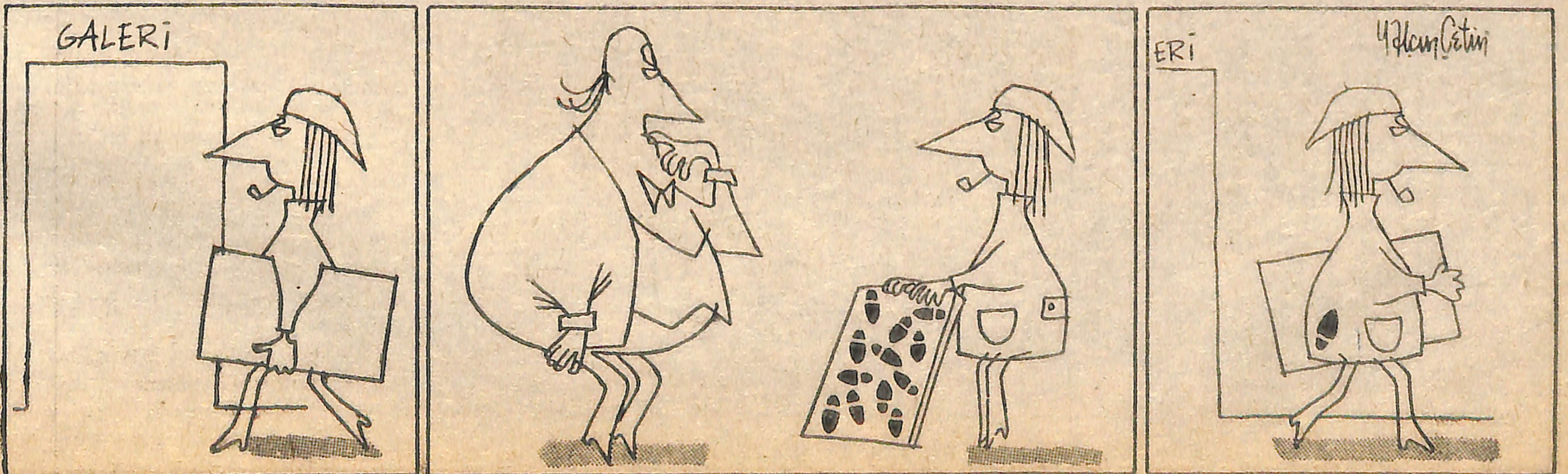
— Ayıp değil mi birader, dedi, bu parayı bana komisyoncuya verdirmeseydin olmaz mıydı? Gece gündüz beraberiz. Boyuna gevezelik eder durursun, neden apartımanı satacağını söylemedin?

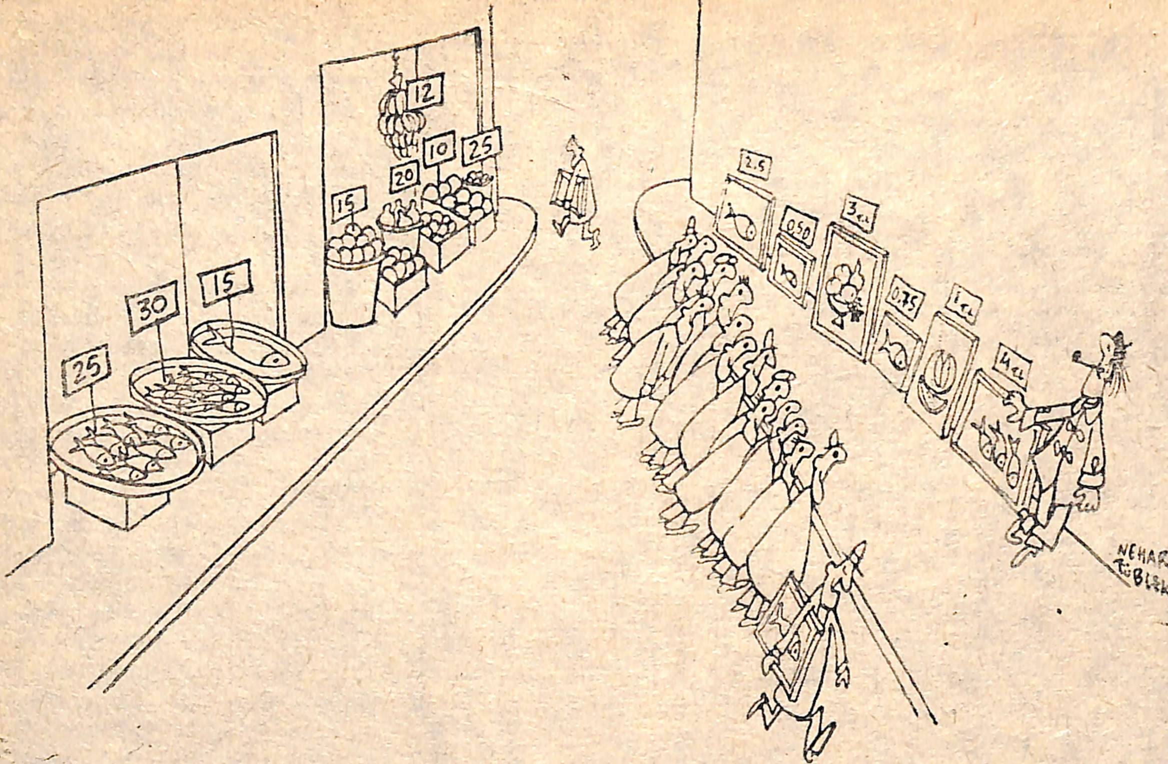
Sârim Bey de komisyoncu'ya parayı verdi.

— Asıl sana ayıp, utan! dedi. Her gece cır cır ötersin. Durmadan konuşursun. Ulan, bir kere de apartıman almak istediğini söylesene!... Yazık değil mi bu paraya?

O günden sonra, iki eski komşu bir daha hiç barışmamak üzere darıldılar. Şimdi ikisi de hiç durmadan birbirlerinin aleyhinde en olmadık sözler söylüyorlar.

BAY RESSAM :

Bir ressam sokakta resim sergisi açtı!.. (Gazeteler)

Olaylar Alaylar

Biçilmiş kaftan!

İlmi tetkikler sonunda, sür'atle büyüme hususunda nebatlar arasında balkabağının bir rekor kırdığı meydana çıkmıştır...

Mübareğin politikacı olmaya çok elverişli bünyesi var demek!

Tabiat!

Tevfik İleri B. M. M. de, kurak bölgelerin sulanması ile ilgili bir suale cevap vermiş:

«— Gökten düşen her yağmur damlası yer üstünde ve yer altında takip edilecektir.»

Eyvah!... Basın ve muhalefeti takipten sonra, şimdi de sıra tabiatın takibine geldi desenize...

Neticeleri!

Adana'da sirkeyi viski diye satan bir şebeke yakayı ele vermiş.

Gazeteler sanki bunu önemli bir habermiş gibi yazdı.

Biz şu dünyada, diktatörlüğü, demokrasi diye yutturmağa kalkışan nicelerini görmüşüz!

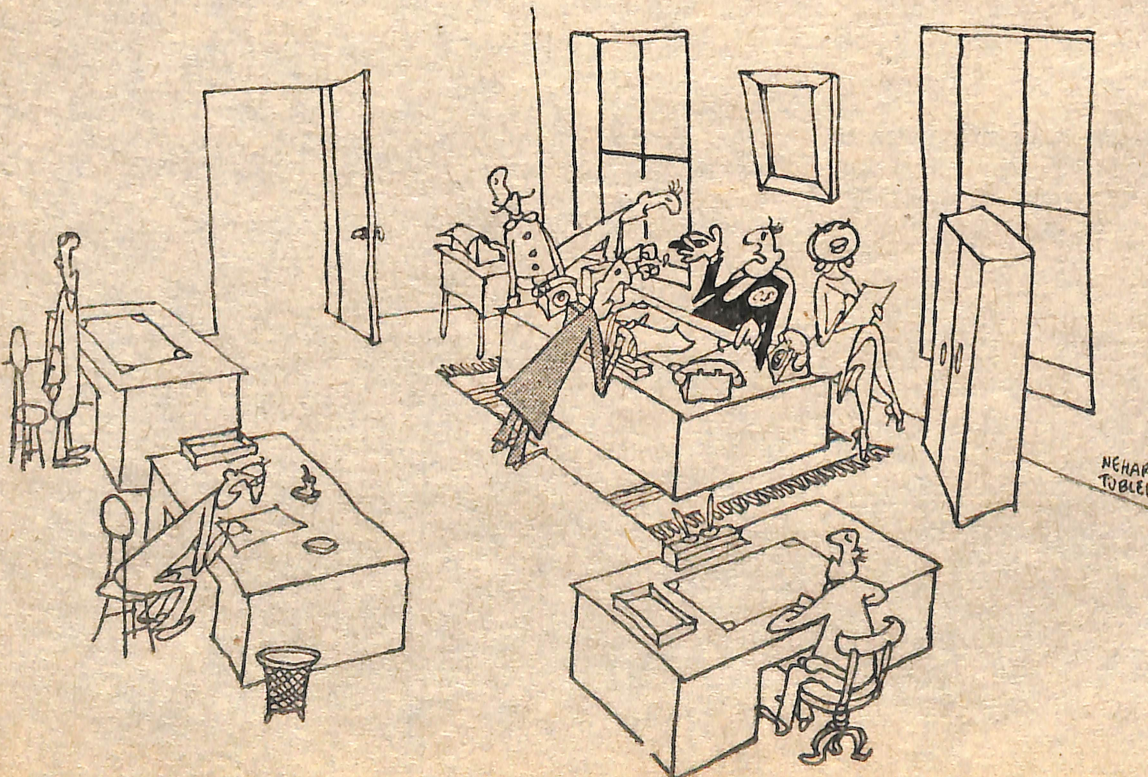
Demokrasi örneği!

15 Ocak tarihli Akşam gazetesinde, Başbakanın gezisi sırasında işçilerle yaptığı gayet samimi bir konuşmayı belirten enteresan bir fotoğraf vardır.

Bu fotoğrafta işçiler Başbakanı iki büklüm bir halde değil, elleri ceplerinde olarak dinlemekte, neşeli neşeli gülmektedirler. Zannedersiniz ki işçiler, Başbakanın en yakın arkadaşıdır.

N o, ağzınızın suyu mu aktı?.. Haaa, söylemeyi unuttum, bu fotoğraf İngilterede Başbakan Mister Harold Macmillan'ın bir gezisi esnadında çekilmiştir...

İktisadi devlet teşekküllerindeki memurlar D. P. ye kaydettiriliyor! (Gazeteler)

— Müdür beyefendi, sizden bir ricam var...
— Müdür beyefendi ben değilim, karşıda...

LÜFER KAÇA?

Madam Sürpik balkondan seslendi:

— Balıkci... Balıkci!...

Balıkçı Zoka Cemil başındaki tablanın altından yan yan baktı:

— Buyur madam...

— Nedir o sattığın?... Lüferdir, yoksam çinakop?...

Herif sağ kolunu sol eliyle dirseğinden tutarak salladı:

— Böyle çinakop gördün mü sen madam?...

— Amaaan, zefzekliği bırak... Nasıl, tazedir?

— Canlı, canlı...

— Ayol, ben sana canlı mı diye sormooorum, tazedir? Onu söyle!

— Allah, Allah, çattık be!.. Taze olmasa canlı olur mu?

— Elbet olur... Bak, sen de canlısın ama taze değilsindir!

— Pardon be!... Bunu hiç düşünmemiştim...

— Kaça veroorsun?...

Balıkçı, parmaklarını açıp elini kaldırdı:

— Böyle olur!...

— Olacağını söyle...

— Metelik eksik olmaz... Böyle olur...

— Haydi dört lira vereyim...

Zoka Cemil nârayı basıp yürümeğe başladı:

— Haydi lüfer... Oynar, oynar!

— Zo aksiliklen iş olmaz... Ne gidooorsun?... Dur!

Balıkçı durdu, madam Sürpik kapıya indi:

— Tart bir kilo... Çok büyüklerini istemem, porsiyon olsun!

— Nasıl, bunu koyayım mı?..

— İyidir, koy!..

— Şunu?

— Yok, o çok iridir!

— İyidir madam, âfiyetle yersin!

Madam Sürpik on lira uzattı, balıkçı pantalon cebinden bir avuç bozuk para çıkarıp saydı:

— Bir... iki... üç... dört... Haydi Allah bin bereket versin!

— Dur, nere gidoorsun?... Bu dört liradır!

— Dört lira ya...

— Zo döne döne pazarlık edeceğiz seni ilen?...

Beş parmağını açarak, alnını karışlar gibi balıkçıya uzattı:

— Boyle olur demedin?...

— E, dedim...

Sonra, o da sağ avucunu açarak uzattı:

— Saysana madam...

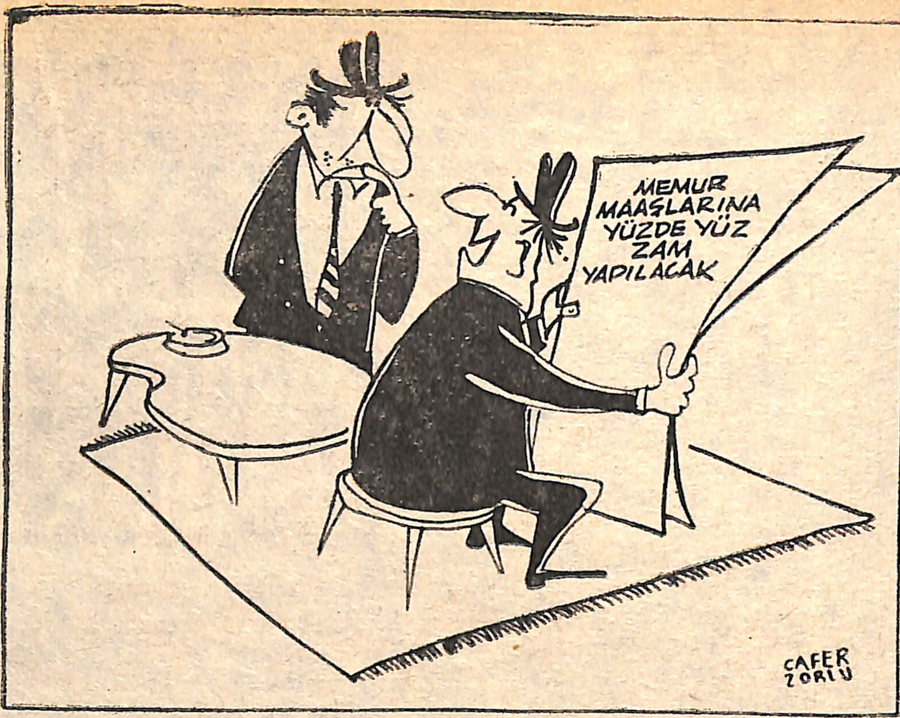
Madam Sürpik saymaya bagladı:

— Bir... iki... üç... dört... beş...

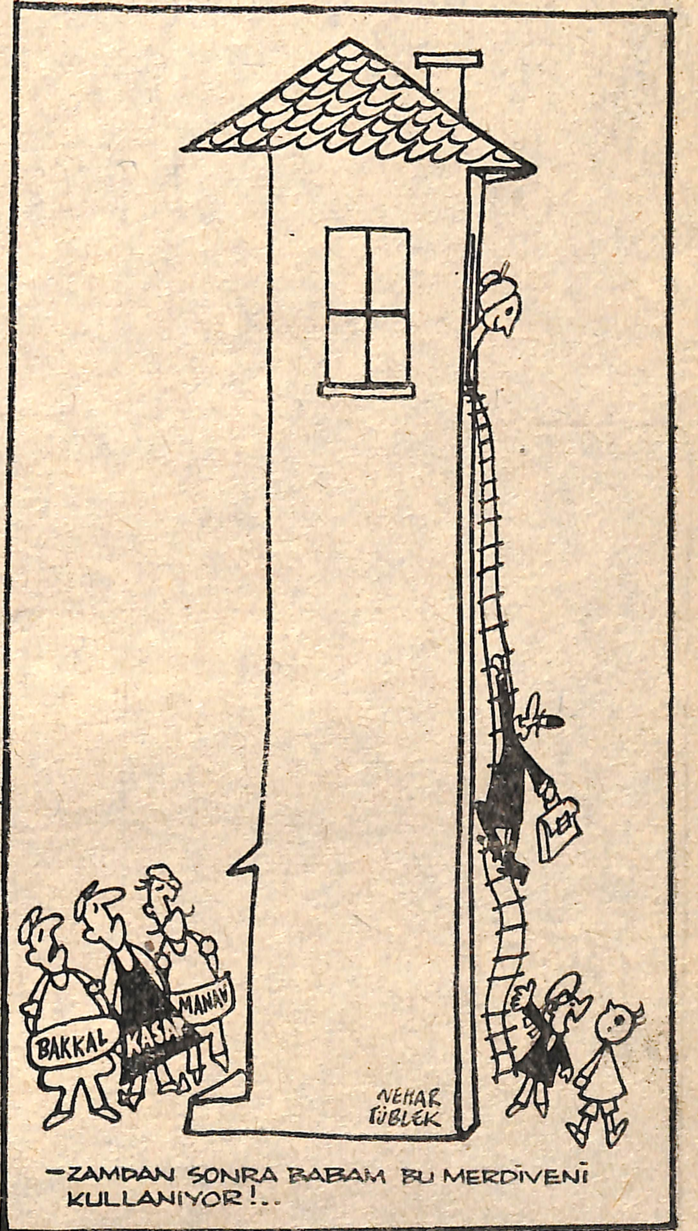
Ve nefesi tutulmuş gibi bir dakika durduktan sonra çığlığı bastı:

— Mega Asfas!... Herif altı parmak imiliş!...

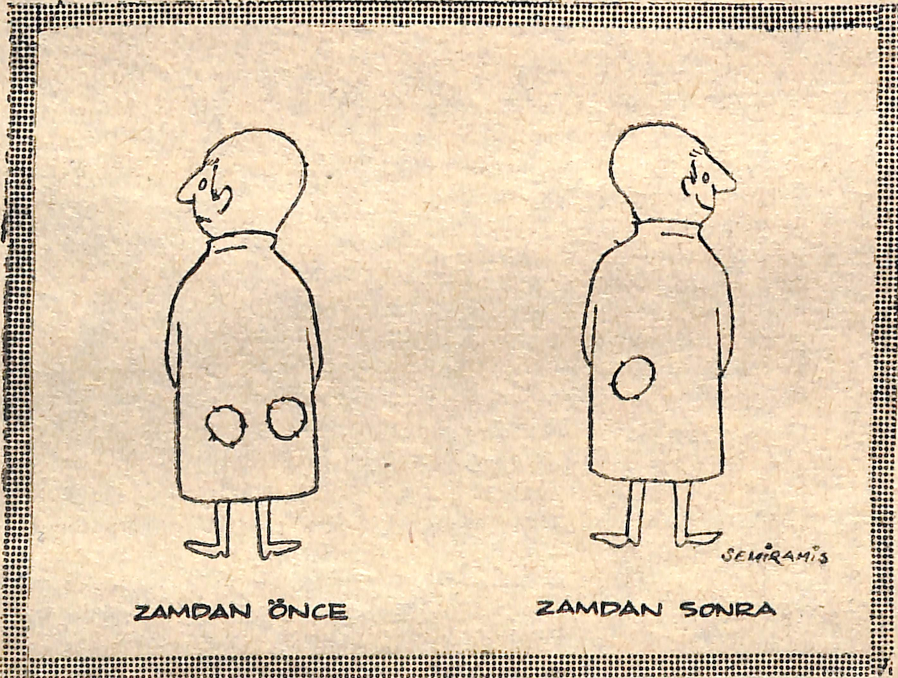
% 100

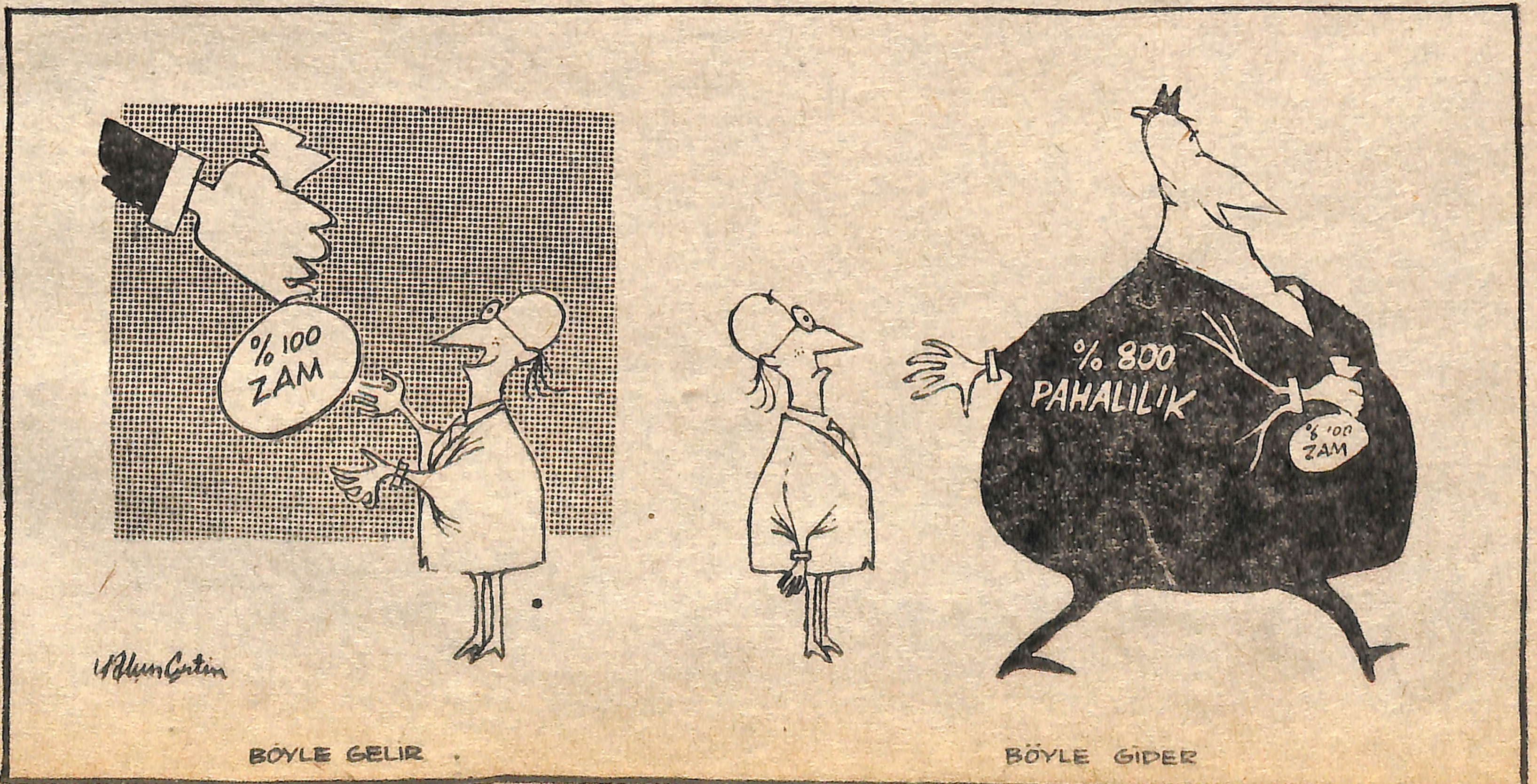

—BEREKET VERSİN BİZİM BAKKAL OKUR YAZAR DEĞİL.

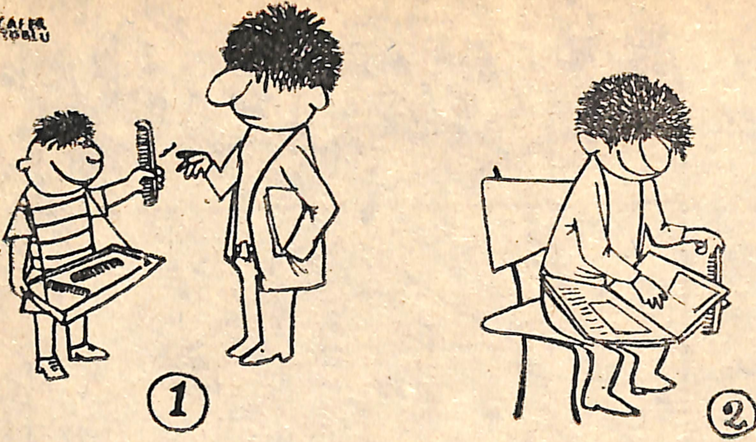
—ZAMDAN SONRA BABAM BU MERDİVENİ KULLANIYOR!..

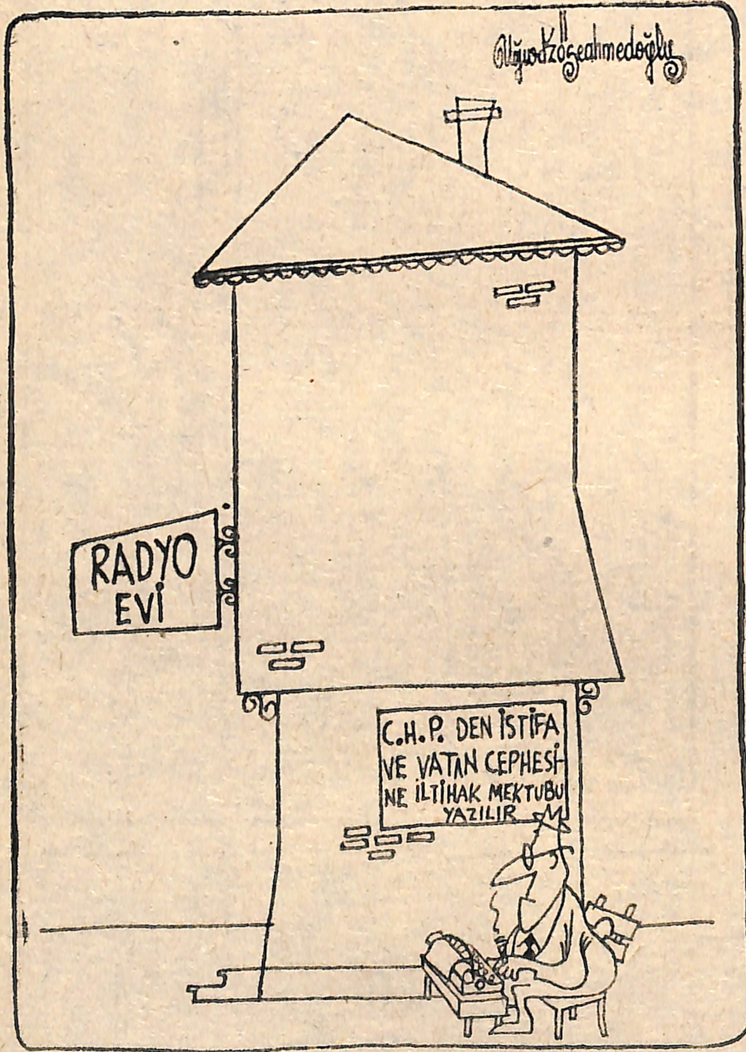

BÖYLE GELİR BÖYLE GİDER

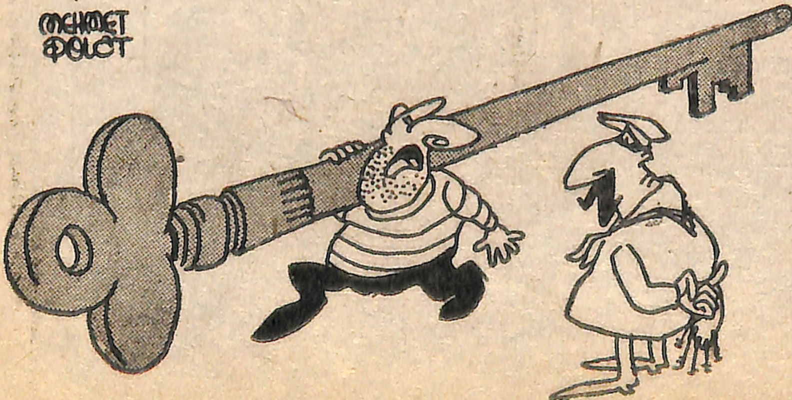
Memur maaşlarına yüzde yiz zam yapılacak... (Gazeteler)

YAZISIZ

YAZISIZ

— Artık büyük işlerle uğraşacağım!..

İŞTEN güçten başımı kaşıyacak vaktim yok. Akşama doğru Kâzım daireye telefon etti: «Gece bir yere gidip içelim» diyor. Bu teklife sadece güldüm. Gece evde tamamlanacak bir sürü evrak vardı. Bundan başka beş altı maaş ikramiye almadan nasıl içebilirdim.

—, Gelmezsen darılırım, dedi.

Aldırmadım. Yalvaran bir ses:

— Bak Ömerciğim, dedi, bugün kayınvaldemin vefatının yıldönümü. Böyle bir günde beni yalnız bırakma. Biliyorsun, bizim hanım da yok, gel bu çifte saadetimi beraber kutluyalım!

Gitmek için can atıyorum. Uzun zamandır ağzıma içki koyduğum yok. Maaşı da yeni almıştım. Ama dediğim gibi ancak ikramiyeli maaşla sarhoş olabilirdim. Bir ara telefonda:

— Hadi masraflar benden, gibi bir ses geldi kulağıma. Cevap veremeden soluğu Kâzım'ın yazıhanesinde aldım.

Oturduk.

— Nereye gidelim? dedi.

Bir kaç ucuz meyhane ismi saydım. Hiç birini beğenmedi.

— Pınarbaşı gazinosunda memleketimizin medarı iftiharını dinliyelim, dedi.

Birden sandalyeden fırlayıverdim. Ağzım bir karış açık kalmıştı. Hani, akşam dönüşü evini istimlâkle yerlebir erilmiş halde gören bir adam farzedin. Nasıl bir durumdadır? İşte ben de öyle oldum. Pınarbaşı gazinosunu ve o gazinonun medarı iftihar ses sanatkârını bilenler muhakkak ki benim o durumumu normal karşılar. Bu zamanda birinci sınıf gazinoda içki içebilmek kimin haddine.

— Kâzım, dedim, yoksa piyangodan büyük ikramiye mi vurdu?

— Onun gibi bir şey, dedi.

Eline bilinmiyen bir yerden bü yükçe bir para geçtiği belliydi. Tuhaf bir hali vardı. Her zaman içtiği sigarayı bile değiştirmişti. Gazinoya giderken bir bayie sigara sordu. Adam bir kaç paket «ikinci» sigarasını önümüze sürdü. Kâzım:

— Ver bir Yenice, deyince adamcağızın gözleri faltaşı gibi açıldı. Kulübesinin küçük penceresinden başını çıkardı. Şaşkın bakışlarla her ikimizi uzun uzun süzdü. Neden sonra bir sürü paketlerin altından tozlanmış bir Yenice paketi çıkararak uzattı...

Gazinoya girdiğimiz zaman masalar tıklım tıklımdı. Bağırtılar, ıslıklar, kulağı sağır edici sesler duyuluyordu. Garsona yanaştım:

— Program kaçta başlıyacak? dedim.

Yüzüme alık alık baktı:

— Bayım, program başlıyalı iki saat oldu, dedi. Şahende Hanım ikinci gazelini okuyor. Sonra etrafta:

— Nur oll...

— Yaşaa...

— Ye benii .. diye boğuk boğuk bağıranları gösterdi.

— Görmüyor musun, dedi, millet nasıl coşuyor...

O kalabalıkta ses sanatkârı Şahendeyi görmek imkânsızdı. Ama, insan bütün dikkatini verince hakikaten gürültüler arasında, bağıran bir kadın sesi duyabiliyordu.

Boş bir masa arıyorduk. Bir garson hafifçe kulağıma eğildi:

— Abi bizi gör sana iyi bir masa bulalım, diye fısıldadı.

Gözümü iyice açtım:

— Görüyorum kardeşim, dedim, kör değilim ki...

— Matrak geçmiyelim abi... derken, Kâzım cebinden bir tomar para çıkarıp garsonun avucuna bir onluk sıkıştırdı.

Garson, sağ tarafta: «Tutulmuştur» plâkalı masaları göstererek:

— Birine oturun, dedi.

Oturduk. İçkiler, mezeler geldi. Yerimiz gayet iyi. Halkın coşkun tezahüratından, her ne kadar şarkı, çalgı duyamıyor idiysek de hepsinin el ve ağız hareketlerini mükemmel farkediyorduk. Etrafımızdaki: «Tutulmuştur» plâkalı masalar biraz sonra sahiden tutulup dolmağa başladı. Dikkat ediyorum, masaya oturana kadar ciddi ciddi durup ağızlarını açmıyanlar, kaba etleri sandalyeye değer değmez:

— Of...

— Allaah...

— Var ool... diye bağırmağa başlıyorlar.

Ben masaya oturmadan bunları gördüm de, galiba sandalyede çivi, iğne falan var, dedim. Fakat biz de masaya oturur oturmaz kendimizi onlar gibi:

— Oof...

— Allah...

— Nurool... diye boğuk boğuk bağırır bulduk.

Şarkı markı duyduğumuz yoktu. Herkes, gözü sahnede aklı başka yerde içini boşaltmağa çalışılıyordu. Bağıra bağıra bende hal kalmadı. Başımı masaya yan yerip bağırıp çağıranları seyre

başladım. Gürültüler kesilince sanatkârın seansını bitirdiğini, tekrar gürültü başlayınca başka bir sanatkârın geldiğini anlıyorum.

Bir ara kısa bir sessizlik oldu. Zaten bağırmaktan yorulanlar bu kısa antraklarda dinleniyorlardı. Az sonra, gözümü kapamış nerdeyse dalmak üzereydim; muazzam bir gürültüyle sıçradım. Korkumdan hemen kaçmaya davrandım. Sandalyelerden geçemiyorum. Ben ayakta sağa sola dönmek isterken arkadan yedi-sekiz kişi

— Otursanaaa... göremiyoruuz... diye bağırarak yumruklarını hınçla salladılar.

Yerime oturunca işin farkına vardım. Vardım da ben de diğerleri gibi çılgınca alkışlamağa başladım. Gazinonun kapısında renkli ışıklarla reklâmı yapılan, memleketin medar-ı iftiharı çok yüksek ses sanatkârı sahnede pırıl pırıl parlıyordu. Muazzam tezahürat arasında biraz sonra onun da ağız hareketlerini seyretmeğe başladık. Yanımızdaki masada bağırıp çağıran bir bey bir aralık bağırtıyı keserek bana döndü:

— Affedersiniz, acaba medar-ı iftihar şarkıya başladı mı? dedi. Fardekemiyorum da...

— Ciklet çiğnemiyorsa şarkı söylüyor olmalı, dedim.

— Yanınızdaki garsondan öğrenebilir misiniz? dedi, biz bilhassa onun için geldik de.

Yakınımdaki garsona sordum.

— Saat tam onbir olduğuna göre «ah... aman» şarkısını söylüyor olmalı dedi. Her gün aynı saatlerde aynı şarkıları söyler de...

Bana soran beye anlattım. O da yanındakilere anlattı. Hepsi birden, gözleri yaşararak:

— Ne de yanık söylüyor ya, dediler.

Biraz sonra aynı garson yanıma koşarak geldi:

— Affedersiniz beyim, dedi, yanlış söylemişim. Saatim beş dakika ileriymiş. Medar-ı iftihar şimdi kendi bestesi olan: «Keh... keh... keh...» şarkısını söylüyor.

Yan masadaki beylere durumu anlattım. Hemen ağıtları kesildi. Aralarından biri gülmeye çalışarak:

— Coşturuyor, coşturuyor, dedi.

Biraz sonra garsonu çağırarak söylenen şarkıyı sordum. Saatine baktı:

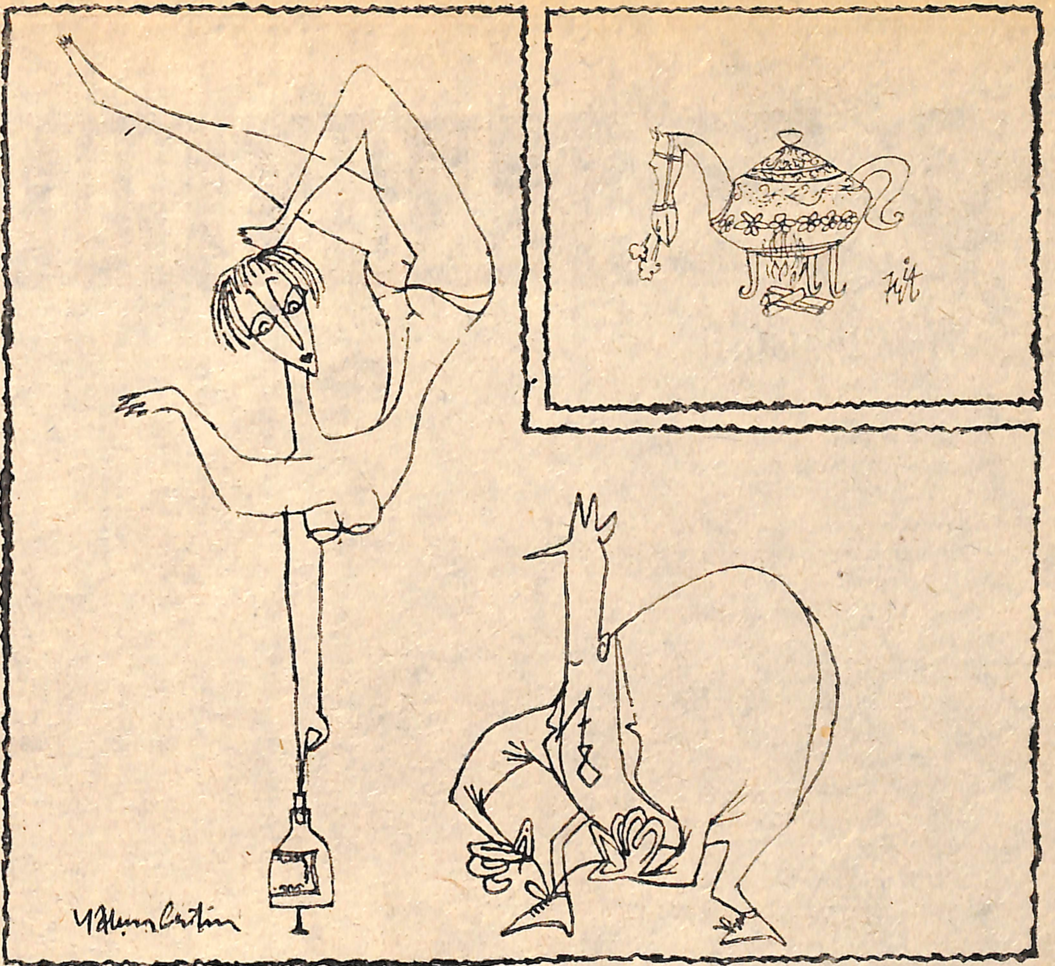
«Gelsene cici yârim
Sana bir fistan aliim»

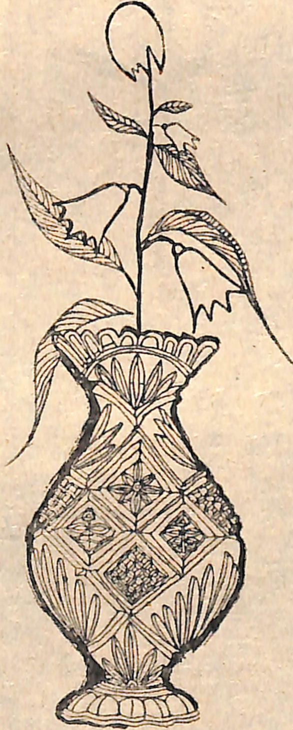
Şarkısını söylüyor, dedi. Biz de etrafımızdakiler gibi hoplayıp zıplayarak makaraları boşalttık.

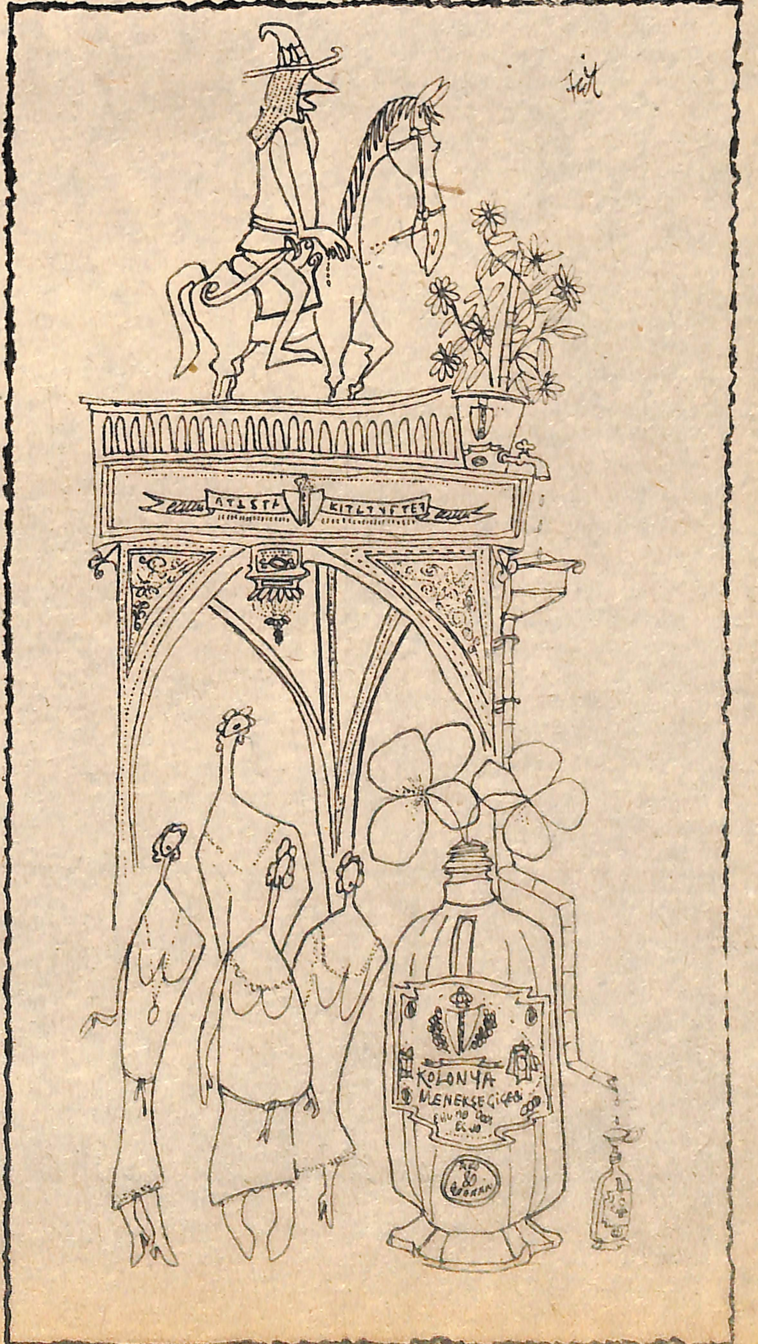
Fakat gecenin geç saatinde ben de Kâzım da neredeyse ağlıyacaktık. Sakın, medar-ı iftihar efkârlı bir şarkı söyledi sanmayın. Hesap pusulasını ödemeye her ikimizin de parası yetmediği için biz gazinonun hesabını göreceğimize, gazino fedaileri, bir temiz bizim hesabımızı gördüler!

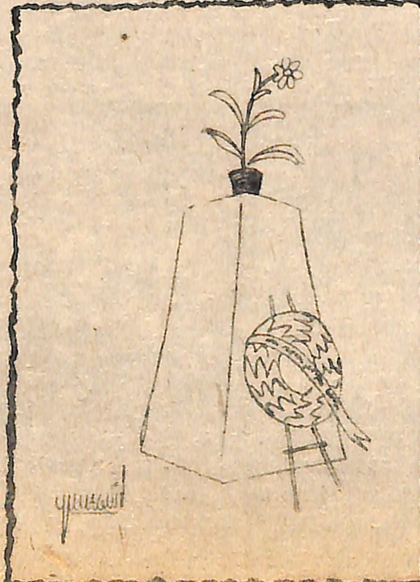
Sümer Sümer

BİZE GÖRE

kokteyl

Maskeli balo!

SALİH baloyu sevmezdi. Bir dostundan iğreti bir smokin alarak baloya gitti.

Dans bilmezdi; kendi kendine bir kenara çekilmiş, dansedenleri seyrdiyordu.

Gece yarısına doğru sırmalı elbiseler giymiş bir genç zeybeğin kırmızı ipek maskesinin delikleri arasından sık sık kendisine baktığını gördü. Bir defa da büfeye giderken bu zeybek ona dirsek vurdu.

— Her halde bir tanıdık olacaksınız? dedi.

Zeybek cevap yerine bir kahkaha attı. Hayret bu körpe, tatlı bir kadın sesiydi.

Biraz sonra maske açıldı ve altından hakikaten bir kadın çehresi çıktı. Yirmi beş, otuz yaşlarında gayet güzel ve çapkın bir kadın çehresi.

— Beni tanıyor musunuz?

— Hayır, fakat yalnızlığınıza acıdım. Size arkadaşlık etmek istedim.

— Eksik olmayın.

Genç kadın o gece üçe kadar Salihin yanından ayrılmadı. Hattâ bir iki kere onu zorla dansa kaldırdı.

Salih artık uykusu geldiğini, gitmek istediğini söylediği zaman da:

— Ben de gidecektim zaten, dedi, zahmet olmazsa beni evime bırakın.

Salih, genç kadını otomobille evine kadar götürdü.

Kadın çantasından bir anahtar çıkararak kapıyı açtı, sonra:

— Hizmetçi uyudu. Yalnız eve girmekten korkarım. Beni odama kadar çıkarmaz mısınız? dedi.

Bu abes bir teklifti. Fakat kabul etmemeğe imkân yoktu. Salih kadını odasına kadar çıkardı, sonra:

— Bana artık müsaade, dedi.

— Biraz kalmaz mısınız?

Salih ellerini uğuşturdu:

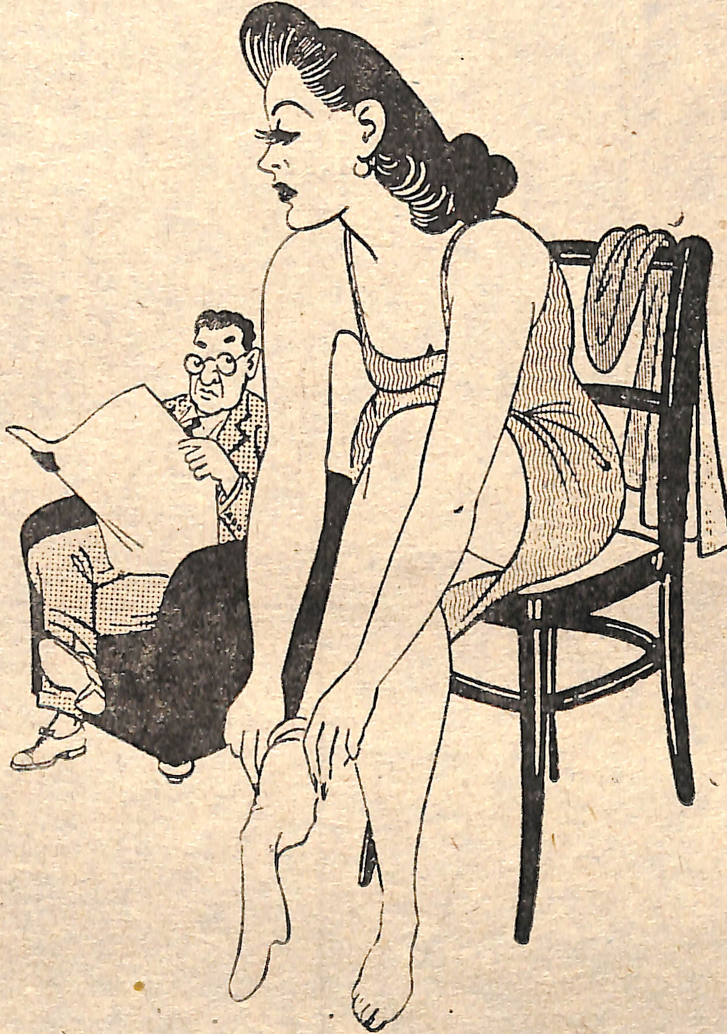
— Vakit pek geç, sonra siz de soyunuyorsunuz.

Lâf olsun diye:

— Ne tuhaf, dedi, bakın soyununca mükemmel bir kadın oldunuz. Halbuki ben sizi uzun zaman erkek sanmıştım.

Kadın, dudağını bükerek:

— Ne çıkar? dedi, ben de uzun zaman sizi öyle sandım.

Erkek — Nafile, Millî Piyangonun en büyük ikramiyesi Akçakocaya çıkmış...
Kadın — Bak ta ibret al, ne talihli kocalar var!...

Nisbet

Gazetelerde bir başlık:
«Fasulya fiatları serbest bırakıldı.»

Birden meslek aşkım, fasulya fiatlarını kıskandı...

Serbestliği tatmak için Türkiye'de gazeteci değil, fasulya olmak lâzımmış.

Çetin ALTAN (Akşam)

Halkın isteği!

Zamlardan herkes — hattâ hükûmet — şikâyetçi! Amma, Adada bir D. P. grupu bunun —meselâ pancarcılar gibi— halkın isteği üzerine yapıldığını ileri sürmüş... doğru söze ne denir? Terkos suyuna zam edilmesini de Terkos ahalisi, Anadolu yakası suyuna zam yapılmasını Elmalı bendi civarındaki halk, elektrik zammını, Silâhtarağa sakinleri istemediler mi?! Yalnız Tünele yapılan zammı Beyoğlu ciheti mi, Galata ciheti mi istediğini henüz tahkik edemedim!!

B. FELEK (Cumhuriyet)

Zamane çocukları!

Bilirsiniz, çok kullanılan organlar gelişir, büyürler. Demircinin pazısı, kayıkçının elleri büyük, gelişken olur.

Bize de yıllardan beri,

— Sık dişini! dediler. Dişlerimizi sıktık.

— Sık dişini! dediler. Kemerlerimizi sıksık.

Sıka sıka, dişlerimiz iyiden iyiye gelişti. Bandırma'da, ağzında 32 dişi tamam bir çocuk doğmuş. Dişlerimizi sıka sıka, sonunda olacağı işte buydu.

Bu daha bir şey değil. Kemeri belinde çocuklar doğmaya başlasın da, siz o zaman görün...

★ (Ulus)

— Fena bir şey değil Amca Bey, üç, beş kâğıt parçası!... Sokağa atarsam ne olur sanki?...

... Bunlara gelinceye kadar sokaklarda ne yok ki!...

... Hele kimyacılara göre bizim sokaklar birer hazine!...

— İzin ver de, ben de şu hazineye bir şeyler katayım!

A. — Olmaz!.. Gene kar yağmağa başladı sanarlar olur da odun, kömür fiatları artar!...

MİLLETLER GÜLÜYOR

Tahmin

Cambazhanenin etrafına bir sürü çocuk toplanmış içeriyi görmeğe çalışıyorlardı. Zengin görünüşlü bir adam kapıdaki bekçiye:

— Şu çocukları ,dedi sayarak içeri sokun!...

Kapıcı:

— Başüstüne! deyip çocukları teker teker içeri aldı, adama döndü:

— On altı kişi efendim.

Bunun üzerine adam:

— Hay Allah diye bağırdı. Yine doğru tahmin edemedim.

(Meksika)

Saçsaça, başbaşa

(Fransız)

— Sekiz cana kıyan canavarı yazıyooor... Yakalayana yüz bin lira..

(İtalyan)

Rüya

Senatonun yaşlı âzâlarından biri dostlarına anlatıyordu:

— Toplantı halinde idik, salon da çok sıcaktı; birden bir ağırlık çöktü, uyuklamağa başladım. Rüyamda, kürsüye çıkmış hararetli bir konuşma yapıyormuşum... Gözlerimi açtım, sahiden kürsüde değil miymişim?

(Amerikan)

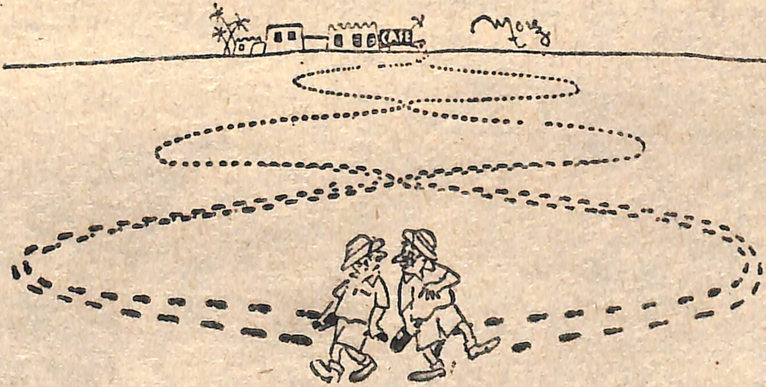
Disiplin

Biyoloji Profesörü çok sert ve müthiş disipline meraklı bir adamdı. Diğer derslerde istediklerini yapan talebeler onun dersinde çıt çıkaramıyorlardı. En nihayet canlarına yetti ve bir olup hocaya bir oyun oynamayı tasarladılar. Sınıf müzesinde içi saman doldurulmuş bir goril vardı, onu taşıdılar, kürsüye oturttular; bir gözlük ve bir de takma bıyık uydurdular.

Profesör sınıfa girdiği zaman herkes yerli yerinde ve güya dersleri ile meşguldü. Öğretmen bir sınıfa bir de kürsüde oturan devâsâ ve çirkin gorile bakıp:

— Alâ! dedi. İşte şimdi tam size lâyık profesör bulmuşsunuz, tebrik ederim...

(Belçika)

— Nerelerdeydin yahu, göreceğim geldi!...

(Fransız)

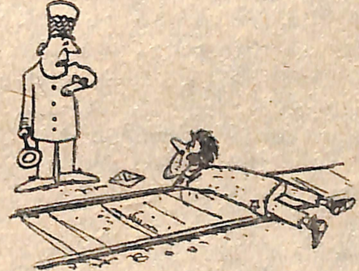
Angarya

Güney Amerika'da sık sık çıkan ihtilâllerden birinde 10 siyasî mahkûm kurşuna dizilmek suretiyle ölüme mahkûm edilmişti. Elleri arkalarına bağlı olarak hükmün infaz edileceği yere götürülürken, mahkûmlardan biri söylenmeğe başladı:

— Bu ne rezalet yahu! Hem idama mahkûm edil, hem de bu on millik berbat yolu yürüyerek git... Olur şey mi bu?

Mahkûmun arkasındaki subay güldü:

— Siz yine şükredin halinize!... Ya bizim gibi ayni yolun bir de, yine yaya olarak, dönünü yapsaydınız... (Arjantin)

— İki saat bekliyeceksin, rötar var...

(İtalyan)

Nakil

Cal, arkadaşı Smith'in, kulakları ağır işittiği için yeni girdiği işinden kovulduğunu duymuş çok üzülmüştü. O günlerde, yolda Smith'le karşılaştı; fakat beriki halinden çok memnun görünüyordu. Cal sordu:

— Yeni işinden ayrıldığını duydum Smith doğru mu?

Smith güldü:

— Yok canım! Bilâkis maaşıma zam yapıp beni «şikâyetler» kısmına naklettiler...

(İngiliz)

YAZISIZ

(Alman)

Zahmet olmasın

Adamın biri kuş, balık, v.s. gibi ehlî hafvanlar satılan büyük matazaya girdi. Akvaryumların bulunduğu köşeye yaklaşarak, kendini takip eden mağaza sahibine, üzeri allı yeşilli nâdide bir balığı işaretle:

— Bunu istiyorum dedi.

Beriki elinde kepçe ile türlü manevralardan sonra balığı yakaladı. Adam bu sefer diğer bir acayip balığı gösterip:

— Bunu da yakalayın dedi... Ayni manevralar tekrarlandı ve nihayet zorlukla balık tutuldu, mataza sahibi:

— Bir dakika dedi, balıkları bir kavanoza koyalım.

O zaman müşteri:

— Zahmet etmeyin canım dedi. Kâğıda da sarsanız olur. Nasılsa hemen eve gider gitmez kızartacağım...

(Fransız)

YAZISIZ

(Alman)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 51 —

Keteon, kendi elile yapıp yakıştırdığı envaı mezeleri sofranın üzerine dizer, «müsaadenizlen..» deyip, bir uca da kendi geçerdi. İzzeti Efendinin zayıf damarını bulmuştu. Onu boyuna piyazlardı.

— İzzetî beyzadem! Cenabın, Osmanlıların Kazez Artini, poezide, memaliki şahanenin Lamartinisin. Sen ne vakit ki lâf eder isen, karşında haryan kaloorum. O ne kıyak ifadedir! Sanırsın kim, kelam, ağzında yaldız olup, mazgal olup, öyle çıkoor. Lâf değil, cevahirdir... Ağzın, Cezveciyanın, yoksam ki Çubukçuoğlunun mostrasıdır. Vaktıylan ben de poetlik etmişim. Fransızca verler eder idim. Fransızca deorsam haryetlik getirmeesin: Ne kıdar ermeni vardır ki an fıranse poezi demişlerdir. Şatobriyan... Lamartin... asıl adı Hokoçyan Viktor olan Viktor Hogo bilem sütbesüt ermeni idiler. Biraz dibini karıştırsan, hepsinin de cetti alyaları ya Vanlı, yahut kim Haçinli, Zeytunlu, hattâ Samatyalıdır. Gelgelelim cenabın bunların hepsinden de kıyaksın. Bende eryi lâf yok: Doğruyu, olduğu gibi derim. Hayde, beyzadem, cermağı at, keyfine bak. Afiyeti gülbaharı zemzemiye!...

— Afiyet olsun, iki gözüm!

— İki gözün dert görmesin, efendizadem! Hanuş!.

Bu koltuk ve bu sohbet, az çok şairlik, ediplik iddiasında bulunan İzzetî Efendinin hoşuna gidiyordu. Keteonun iddialarını cerh veya tasdik edecek kadar da bilgisi olmadığından, onun saçmalarını ilim olarak kabul ediyor, ayni vadide karşılık veriyordu:

— Sen bizim şairleri de bilirsin, değil mi Keteon Efendi?

— Şayir deorsan, poettir... değil?

— Evet.

— He! bilirim. Rahmetlik Ziya paşanın «Terkipli pendi» ilen, Kemal Efendinin «Zavallı bızdığı» nı okumuşum. Her ikisi de tefarik şeylerdir.

— Nedimi bilir misin?

— He! Selânikte Duyunu Umumiye nazırı idi. Sanırsam, bir ara da Balıkhane'de bulunmuştur, ne?

— Karıştırdın...

— Olabilir. Sizden şeker olmasın, pek çok zatlar ilan ehpaplık etti isem, fikrimde birbiriylen içbeiç oloor olmalı.

— Bak, dinle, Keteon!

— Diğnoorum. Kulaklarım senindir.

— «İç bâde, güzel sev, var ise aklü şuurun... Dünya var imiş, yâ ki yoğolmuş... ne umurun?!.»

— Vay köpoğlu!. Zo ne kıyak laftır! Senindir yoksam?

— Hayır.

— Görünoor ki, par modesti, sakloorsun. Böyle filozofik, kitabi kelâmı ancak cenabının ağzı eder. Dur bakayım: yürekten örüyeneyim. Nasıldı? «İç bade, güzel sev... Var isa aklında hoşorun... Dünya var, yok, ne vazifen ne umurun?» Böyle değil?.

— Aşağı, yukarı... Haydi, çek bakalım!

— Allah çektirmesin! Çınçın!.

Bir iki tek yuvarlıyorlar. Ondan sonra lâkırdıyı başka zemine döküyorlardı. Kurnaz Ermeni, vergi kâtibini yavaştan sorguya çekiyor, hizmetinde bulunduğu şahıs hakkında malûmat topluyordu.

— Satılmış beyzademiz zengindir, görünoor...

— Oldukça.

— Hem de belli ki hanedandır, kişizadedir...

— Kulak asma!

— Neden? Eşraf değildir? Sıfatından aristokratik bir hal ağnoorum.

— Anlayışın kıtmış, öyle ise. Bizim velinimet ocaktan yetişme ama, bildiğin gibi değil.

— Nedir?

— Odacılıktan gelme.

— Sayi deorsun? Beni ilen meytap etme.

— Neden yalan söyleyim? İnanmazsan, kendisine sor.

— Allah etmesin!. Ya, zenginliği nedendir?

— Şimendifer vurmuş.

— Zevklenoorsun...

— Alimallah, öyle!

— Vay babasının mezarına!.. Pardon! Ağzımdan kaçtı. Ve lâkin, ne de kıyak kısmeti varmış? Ben, yirmi sene promes üzerine oynadım, değil şimendifer, parasol araba bilem vurmadı... demek kişizade, filân değildir? Kapkaçtır... Maamafi, ne olursa olsun, papelleri su gibi harcoor, sen ona bak!

— Papel de nedir, yahu?

— Papel, oskinin, yani ya ki altın liranın kâhat olmuşudur.

— Papel!... Hoşuma gitti. Hiç duymamıştım!

— Sefteyi benden etti isen, uğurdur. Haydin, şerefe! Şu topikten al da, ağzına dad gelsin. Yağ ilan, ilimon ulan, kendim etmişimdir.

İzzetî Efendi, kendi kendine gülmeden katılıyordu. Dudağına kadar kaldırdığı kadehi bir türlü değdirmedi; döktü. Keteon Efendi sordu:

— Ne oloorsun, zo?

— Bizimki, benden bir soy adı istedi idi...

— Familya adı?

— Familyasının adı var. Kendine bir lâkap istiyor. Bana bak, Keteon! Papeloğlu desek... Nasıl olur?

— Mükemmel?

— Dur, öyle ise, müjdeleyim.

Satılmış, Olganın koynunda, dünya ile alâkasını kesmiş, vecd içinde yatıyordu. Sabahleyin doldurduğu cüzdanı, odanın ortasındaki değirmi masanın üzerinde, boşalmış atılı idi. Dostunu, her gelişinde, sızdırıp bitap düşürdükten sonra, Olga Hanım, ilk iş olarak yataktan aşağıya iner, ceplerini karıştırır, cüzdanında ne bulursa araklar, konsolun bir gözünde duran bisküvi kutusuna istif edip tekrardan yatardı.

Karı, bu suretle topladığı paralarla Tatavla caddesinde, gizliden bir ufak apartımancık bile edinmişti. Gene de, mütemadiyen ağlar, sızlanır, sitemler, serzenişler eder, Satılmıştan, ayrıca hediye namiyle de para çekerdi.

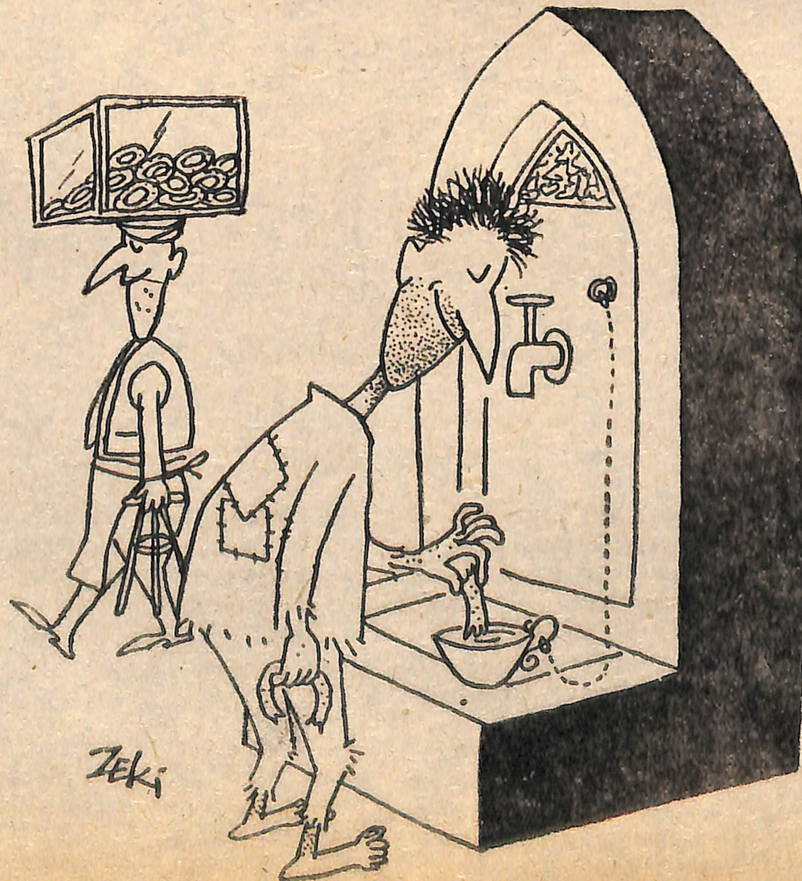
Olganın elmasları da, bütün ken di seviyesindeki kadınların hasedini uyandırıyordu. Her üç, dört günde bir, isim günü, doğum günü, rum yortusu, müslüman bayramı, tanıştıklarının yıldönümü, yok daha bilmem ne gibi vesilelerle karı, kendine hediyeler aldırıyordu.

Memleketle, Satılmış, ilişiğini kesmiş gibi idi. Sade ticarî münasebatı kalmıştı. Orada, çiftini çubuğunu idare eden adam, ailesine, her ay bir kaç para veriyor, büyük ve küçük hanımlardan aldığı makbuzu da, iyilik haberleriyle beraber bu tarafa iletiyordu.

Satılmış, yeni lâkabını duyunca memnun oldu.

«Papeloğlu» nun, para babası gibi bir mânaya geldiğini anladı. Bu ad onun itibarını arttıracaktı. İzzetî Efendiye emretti, kâğıt ve zarf başlıklarını ona göre bastırttı. Yeni lâkabiyle bir de mühür kazıttı, «Papeloğlu Satılmış ve şeriki» firması piyasada günden güne ün alıyordu. İstanbul, Galatasarayı ve Beyoğlusu ile bu adı artık belliyordu. Bayramzadeler, Yazıcızadeler, Papeloğlunun önünde ufacık kalıyorlardı.

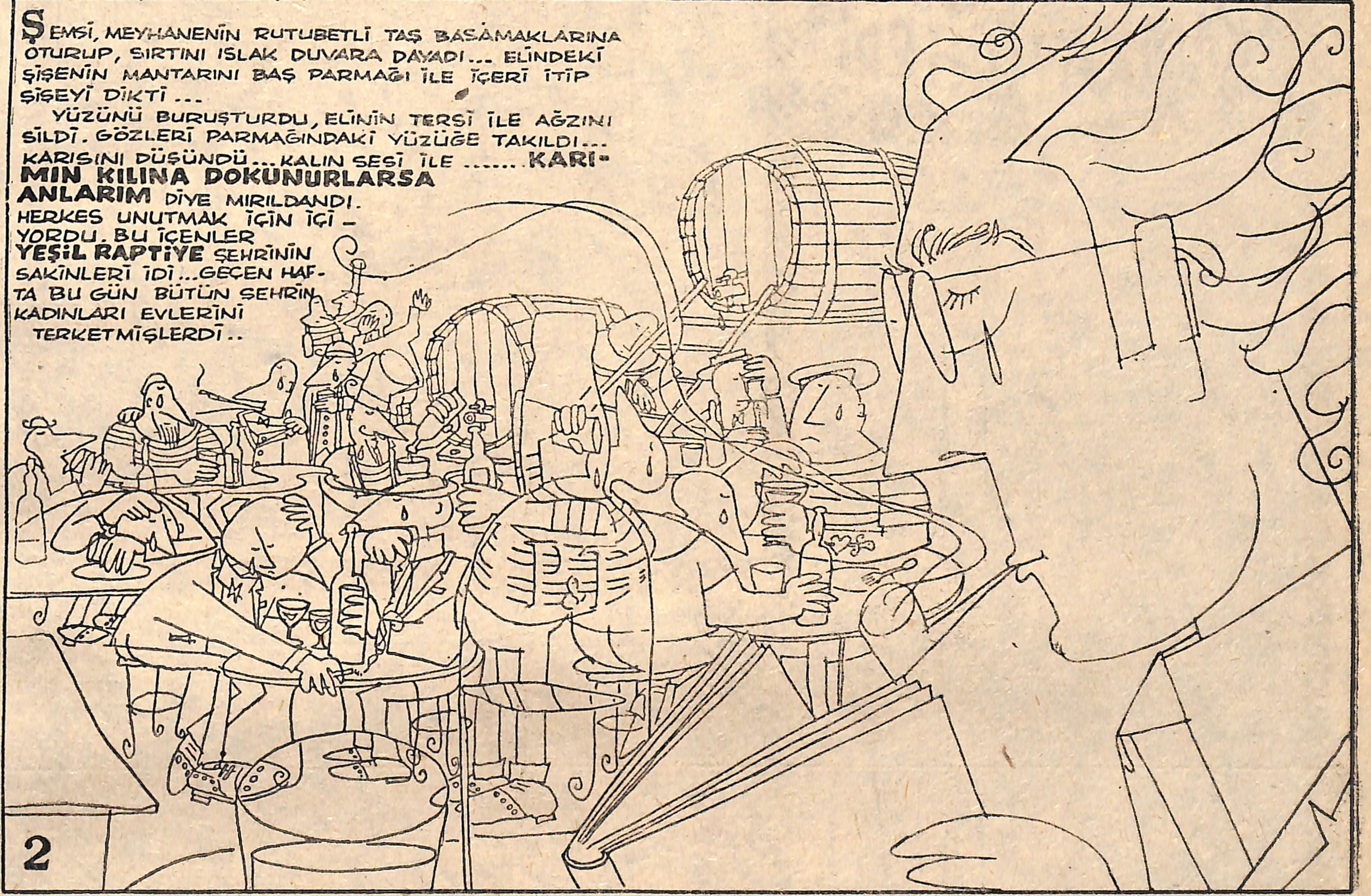
(Devam var)

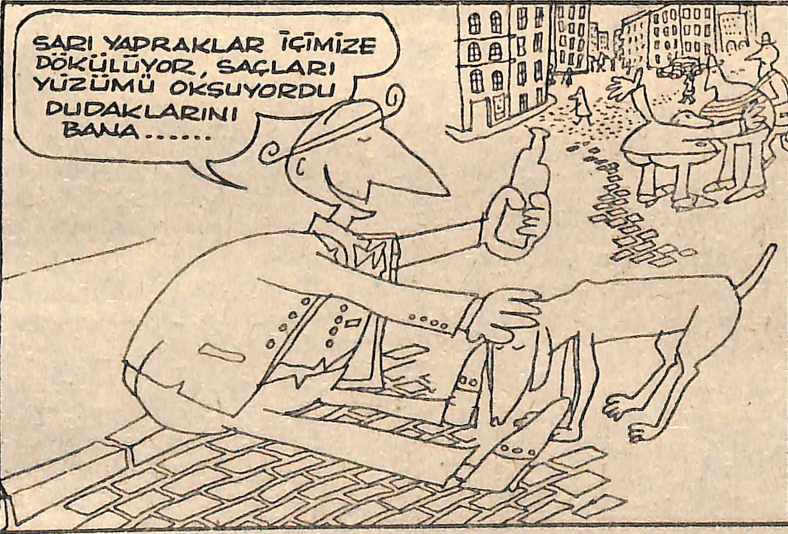

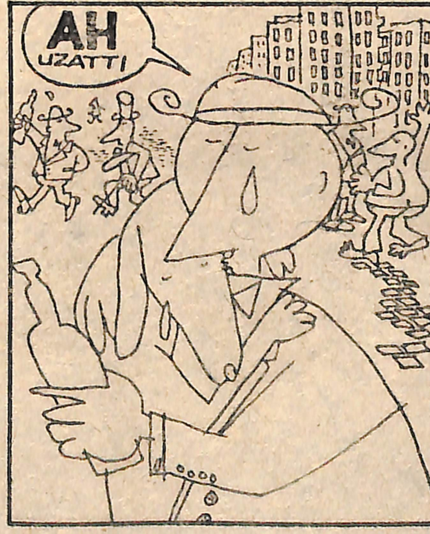
YAZISIZ

Kaçırılan Kadınlar

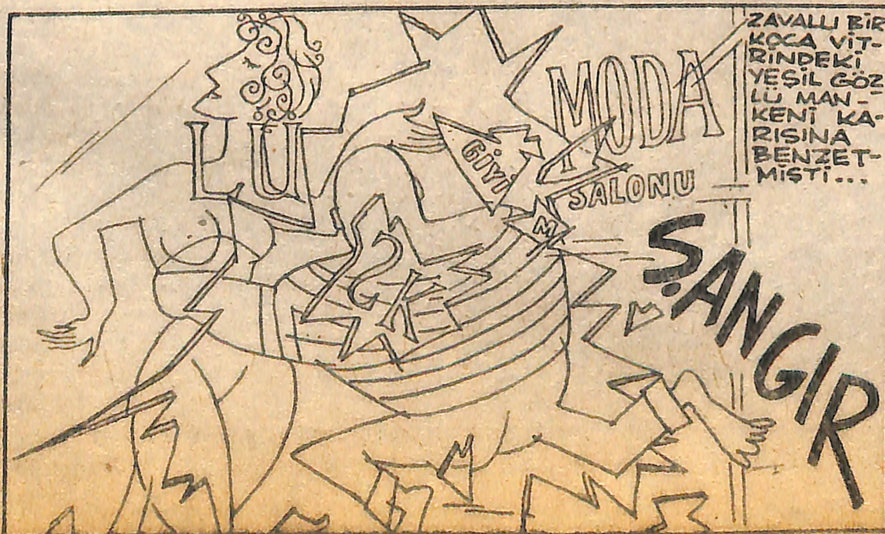
EFLÂTUN NURİ

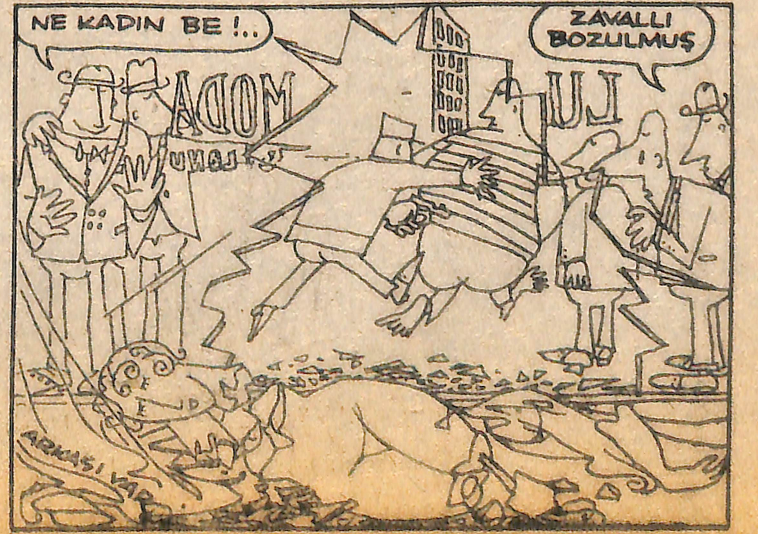

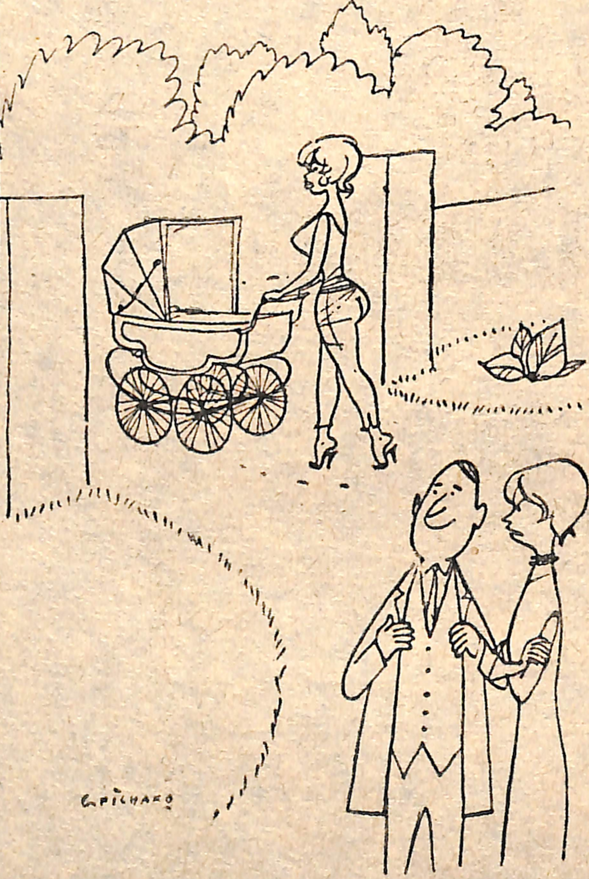

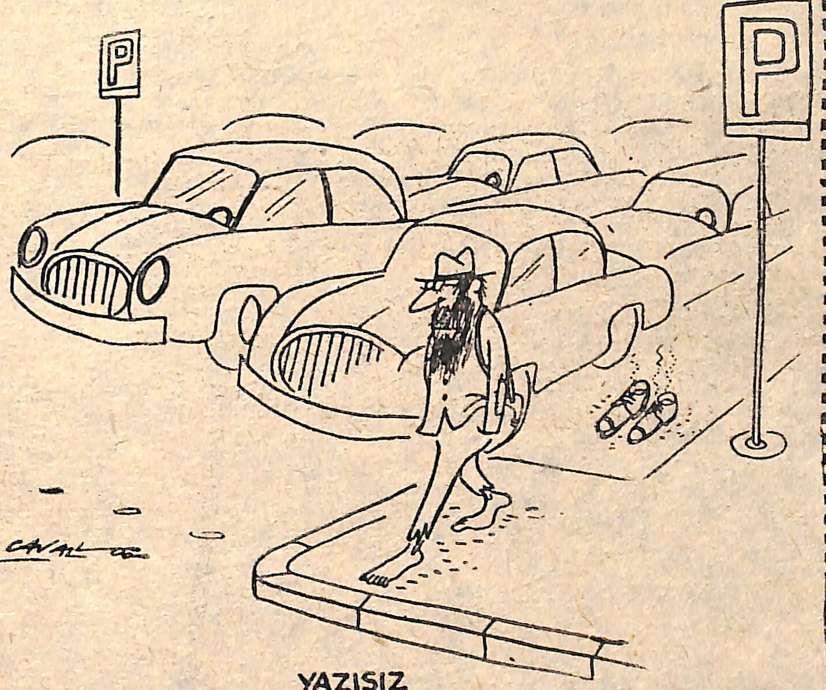

Dünya KARİKATÜRLERİ

-ŞU GİDİŞİNE BAK, HİÇ SÜTNİNEYE BENZİYOR MU?
-SEN GİDİŞİNE DEĞİL, GELİŞİNE BAK KARICIĞIM!..

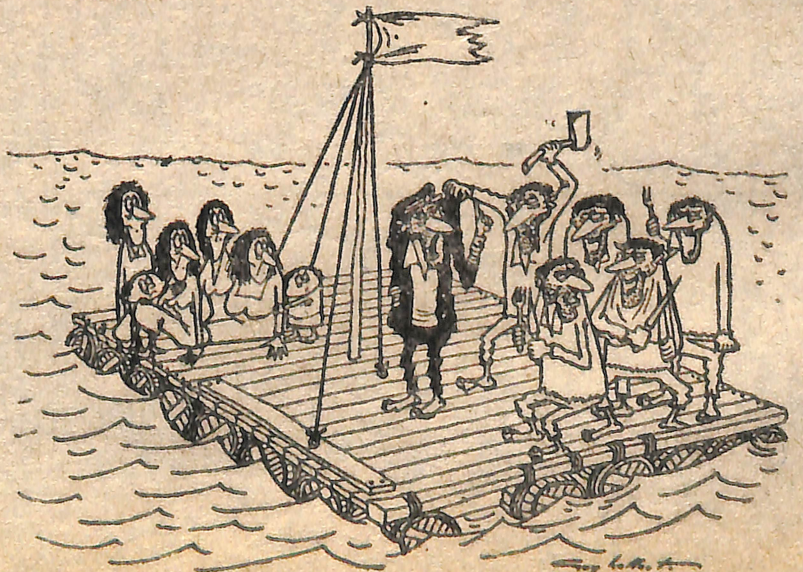
YAZISIZ

-ÜSTAD, BUNA KAÇ NUMARA VERECEKSİNİZ?
-VALLAHİ BEN ARTIK SIFIRI TÜKETTİM!..

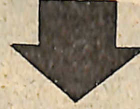
YAZISIZ

KAPTAN - DİKKAT!.. ACELEYE LÜZUM YOK, SIRA İLE... ÖNCE KADINLARLA ÇOCUKLAR!..

1959 SENESİNDE

3

MİLYON

LİRA TUTARINDA

40 APARTMAN DAİRESİ

ve

1,5 MİLYON

lira çeşitli
para ikramiyeleri

Çekilişlere
hesabında en az
200 lirası olanlar girer.

HER 100 LİRAYA
AYRI BİR KUR'A
NUMARASI VERİLİR.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Sahibi: **YUSUF ZİYA ORTAÇ** Yazı işlerini fiilen idare eden: **KADRİ YURDATAP**
Adres : Klotfarer Cad. No. 8-10 Daire: 3 Belediye - İstanbul
Basıldığı yer: **ERCAN MATBAASI** Kapak baskısı: **ŞAKA MATBAASI**

AKBABA

— Artık evlenebilirim. Dizgin kullanmasını iyice öğrendim!